ANNA GAVALDA

DARUL UNEI ZILE

Traducere din limba franceză și note de Ada Tanasă

Titlul original: *L'Échappée belle*, 2009

POLIROM, 2010

Versiune ebook: v1.0, iunie 2020

Anna Gavalda, noul star al literaturii franceze, s-a născut pe 9 decembrie 1970 la Boulogne-Billancourt. Mărturisește că își petrece în fiecare dimineață câte trei ore scriind „pentru adulții care trebuie să fie treziți din somn”. În 1998, a câștigat trei premii întâi la trei mari concursuri de proză: Melun, Saint-Quentin și Issy-sur-les-Moulineaux. Un an mai târziu, i-a apărut volumul de povestiri *Aș vrea să mă aștepte și pe mine cineva* (Polirom, 2006), ajuns la a douăsprezecea ediție, vândut în Franța în sute de mii de exemplare, tradus în treizeci și șase de limbi și distins cu Le Grand Prix *RTL-Lire* 2000. În februarie 2002 îi apare romanul *O iubeam* (Polirom, 2003), uriaș succes de public (peste 250.000 de exemplare vândute în primele opt luni de la apariție), iar în 2004, *Împreună* (Polirom, 2005), intrat imediat pe listele de bestselleruri din toată Europa. A mai publicat o carte pentru adolescenți, *35 de kilograme de speranță* (2002) și *Cea care alină* (2008; Polirom, 2008), un roman care analizează existența solicitantă și extenuantă a omului contemporan.

Plin de naturalețe, prospețime și umor, *Darul unei zile* (2009), publicat inițial în 2001 și revizuit în întregime de autoare, ne invită să lăsăm deoparte grijile cotidiene și să pătrundem din nou în atmosfera magică a copilăriei și adolescenței, pe urmele unui cvartet neastâmpărat, alcătuit din patru frați între care dăinuie încă o legătură strânsă, țesută din firele unor amintiri de neuitat. Uitând de probleme și responsabilități, Garance, Simon și Lola fug de la o nuntă în familie ce se anunță deosebit de plicticoasă pentru a-l vizita pe Vincent, fratele cel mic, care lucrează ca ghid sezonier la un castel pierdut într-un sătuc din provincia Touraine. Departe de lume, cei patru adulți redevin pentru o zi copiii de altădată, duelându-se în înțepături ironice, jucându-și feste și depănând amintiri despre

năzdrăvăniile pe care le-au făcut, cărțile pe care le-au citit sau muzica pe care au ascultat-o.

Nici n-apucasem să m-așez bine, încă mai stăteam cu fundul pe jumătate în aer și cu mâna pe portieră, și cumnată-mea sărea deja cu clanța pe mine:

— În sfârșit… N-ai auzit de câte ori te-am claxonat? Suntem aici de zece minute!

— Bună, îi răspund.

Fratele meu se întorsese. O ocheadă rapidă.

— Toate bune, frumoaso?

— Toate bune.

— Vrei să-ți pun lucrurile în portbagaj?

— Nu, mersi. N-am decât rucsacul ăsta mic și rochia… am s-o pun în spate.

— Asta e rochia ta? încruntă cumnată-mea din sprâncene, zărind cârpa făcută vălătuc de pe genunchii mei.

— Da.

— Ce… ce e?

— Un sari.

— Văd…

— Nu, nu vezi, îi atrag politicos atenția, o să vezi când o să mi-l pun.

O strâmbătură ușoară.

— Putem pleca? întreabă vesel fratele meu.

— Da. De fapt, nu… Oprește întâi la arab, în capătul străzii, mai am de luat o chestie…

Cumnată-mea oftează.

— Ce-ți mai lipsește?

— Niște cremă de epilat.

— Și cumperi așa ceva de la arab?
— O, păi cumpăr tot de la Rachid al meu! Tot, tot, tot!
Nu mă crede.
— Gata? Putem pleca?
— Da.
— Nu-ți pui centura?
— Nu.
— De ce nu-ți pui centura?
— Claustrofobia, îi răspund.
Și înainte să se-apuce să-mi toarne poezia despre moartea grefei și spitalul din Garches[1], adaug:
— Și-apoi, cred că o să dorm puțin. Sunt frântă.
Fratele meu zâmbește.
— Nu abia te-ai trezit?
— Nici nu m-am culcat, îl lămuresc căscând.

Nu-i adevărat, bineînțeles. Am dormit câteva ore. E doar ca s-o enervez pe cumnată-mea. De altfel, nu mi-a reușit. Tocmai asta îmi place la ea: nu-mi reușește niciodată.

— Pe unde-ai mai umblat? bombăne ea ridicând ochii spre cer.
— Pe-acasă.
— Ai dat un chef?
— Nu, am jucat cărți.
— Cărți?!
— Da. Pocher.
Clatină din cap. Nu prea tare. Părul ei coafat tulbură aerul.

— Cât ai pierdut? întreabă amuzat fratele meu.
— Nimic. De data asta am câștigat.

Tăcere mormântală.

— Putem să știm cât? se dă în cele din urmă bătută cumnată-mea, aranjându-și ochelarii Persol.

— Trei mii.

— Trei mii! Trei mii de ce?

— Păi… de euro, spun cu naivitate, doar n-o să mă încurc acum cu rublele.

Râdeam pe înfundate, făcându-mă covrig. Tocmai îi dădusem bietei Carine un subiect de gândire pentru tot restul drumului…

Îi auzeam rotițele creierului învârtindu-se:

„Trei mii de euro… tic-tic-tic… Oare câte șampoane pentru păr uscat și câte comprimate de aspirină trebuia să vândă ea ca să câștige trei mii de euro?… tic-tic-tic… Cu comisioanele, cu taxa profesională, cu impozitele locale, cu chiria și fără TVA… De câte ori trebuia să-și pună bluza albă ca să câștige trei mii de euro *net*? Apoi mai era și CSG[2]-ul… Adun opt și rețin doi… Și concediile plătite… asta face zece, pe care îl înmulțesc cu trei… tic-tic-tic".

Da. Râdeam pe înfundate. Legănată de huruitul berlinei lor, cu nasul vârât în scobitura brațului și picioarele strânse sub bărbie. Eram destul de mândră de mine, fiindcă cumnată-mea e ceva de-a dreptul nemaipomenit.

Carine a terminat Farmacia, dar preferă să se spună că a terminat *Medicina,* așadar e farmacistă, însă preferă să i se spună *farmacist,* și are o farmacie, dar preferă să i se spună *oficină.*

Îi place grozav să se plângă de contabilitatea ei în timpul desertului și poartă o bluză de chirurg încheiată până sub bărbie, cu

o etichetă termocolantă pe care numele ei e scris între două caducee albastre. Astăzi vinde mai mult creme pentru fermitatea feselor și gelule cu caroten, fiindcă aduc mai mult profit, dar preferă să spună că *și-a optimizat sectorul para*[3].

Cumnată-mea Carine e destul de previzibilă.

Eu și sora mea, Lola, când am aflat că a dat norocul peste noi, că avem în familie o furnizoare de creme antirid, cu un depozit de Clinique și Guerlain la vânzare, am sărit pe ea ca niște cățeluși. O, ce primire călduroasă i-am rezervat în ziua aia! I-am promis că de-acum înainte ne vom face cumpărăturile la ea și eram chiar gata s-o ridicăm la rangul de doctorul sau profesorul Lariot-Molinoux ca să-i intrăm pe sub piele.

Eram gata să luăm RER-ul ca să ne ducem s-o vizităm! Și e ceva pentru Lola și pentru mine să luăm RER-ul până la Poissy.

Noi, când trecem de Maréchaux[4], suntem deja în suferință…

Dar n-a fost nevoie să batem drumul până acolo, pentru că la sfârșitul acelui prim prânz duminical ne-a luat de braț și ne-a mărturisit, plecând privirile:

— Știți… ăăă… N-o să vă pot da nimic cu reducere, fiindcă… ăăă… Dacă încep cu voi, după aceea… în fine, înțelegeți… după aceea… după aceea nu se știe unde se termină toate astea, nu-i așa?

— Nici măcar un fleac, acolo? a întrebat-o Lola râzând. Nici măcar eșantioane?

— A, da… a răspuns ea scoțând un suspin de ușurare, da, eșantioane, da. Nicio problemă.

Când a plecat, strângând cu putere mâna fratelui meu de frică să nu fugă, Lola a șuierat printre dinți, trimițându-le bezele de la balcon:

— Ei bine, cred că poate să-și bage undeva eșantioanele alea…

Eram întru totul de acord cu ea și am scuturat fața de masă, schimbând subiectul.

Acum ne place la nebunie s-o tachinăm pe tema asta. De fiecare dată când ne întâlnim cu ea, îi vorbesc despre prietena mea Sandrine, care e stewardesă, și despre reducerile pe care ni le poate obține datorită duty-free-ului.

De pildă:

— Ei, Carine… Spune-mi un preț pentru Exfoliantul Dublu Generator de Azot cu vitamina B12 de la Estée Lauder.

Atunci, Carine a noastră meditează îndelung. Se concentrează, închide ochii, se gândește la lista ei de prețuri, își calculează marja procentuală, deduce taxele și în cele din urmă lasă să-i scape:

— Patruzeci și cinci?

Mă întorc spre Lola:

— Îți amintești cât ai dat pe el?

— Mmm… ce? Despre ce vorbiți?

— Despre Exfoliantul Dublu Generator de Azot cu vitamina B12 de la Estée Lauder pe care ți l-a adus Sandrine zilele trecute.

— Așa, și ce-i cu el?

— Cât ai dat pe el?

— Of… îmi pui și tu niște întrebări… Vreo douăzeci de euro, cred…

Carine repetă sufocându-se:

— Douăzeci de euro! Exfoliantul DGA cu vitamina B12 de la Lauder! Ești sigură de chestia asta?

— Așa cred…

— Nu, la prețul ăsta trebuie să fie contrafăcut! *Sorry,* fetelor, dar v-ați lăsat duse de nas… V-au pus niște cremă Nivea într-un flacon

de contrabandă și v-au jucat festa. Îmi pare rău să v-o spun, adaugă ea triumfătoare, dar chestia asta a voastră e o făcătură! O făcătură pură!

Lola își ia un aer distrus:

— Ești sigură?

— Absoluuut sigură. Doar cunosc prețurile de fabricație! Nu folosesc decât uleiuri esențiale la Lau…

În momentul ăsta mă întorc spre sora mea și o întreb:

— N-o ai la tine?

— Ce să am?

— Păi, crema…

— Nu, nu cred… A, ba da! Poate… Stați puțin să mă uit în geantă.

Se întoarce ținând în mână cutia de cremă și i-o întinde expertei.

Iat-o punându-și semilunile și întorcând obiectul delictului pe toate părțile. O privim în tăcere, cu ochii țintă la buzele ei și ușor neliniștite.

— Deci, doctore? se hazardează Lola.

— Da, da, e cremă Lauder… Îi recunosc mirosul… Și apoi textura… Crema Lauder are o textură foarte specială. E incredibil… Cât zici că ai dat pe chestia asta? Douăzeci de euro? E incredibil, oftează Carine punându-și ochelarii în etui, etuiul în portfardul Biotherm și portfardul Biotherm în geanta Tod's. E incredibil… La nivelul ăsta, e la prețul de fabricație. Cum vrei să ne descurcăm dacă strică piața așa? Asta e concurență neloială. Nici mai mult, nici mai puțin. E… Păi, atunci nu mai există profit… E într-adevăr o tâmpenie. Uite ce mă deprimă…

Și, cufundată într-un abis de perplexitate, se consolează învârtind îndelung zaharina fără zahăr pe fundul cafelei sale fără cafeină.

Atunci, cel mai greu e să ne păstrăm sângele-rece până la bucătărie, însă când ajungem în sfârșit înăuntru, ne pornim pe chicotit ca niște capre în călduri. Dacă trece pe-acolo, mama se posomorăște și spune: „Cât de meschine puteți fi amândouă…”, iar Lola îi răspunde ofuscată: „Ăăă… scuze… Porcăria asta m-a costat totuși șaizeci și două de parale în cap!”, apoi pufnim din nou stricându-ne de râs deasupra mașinii de spălat vase.

— Foarte bine, cu ce-ai câștigat în noaptea asta o să poți contribui măcar o dată la cheltuielile pentru benzină…

— Pentru benzină ȘI pentru taxa de autostradă, zic scărpinându-mi nasul.

Nu îi văd, dar îi ghicesc zâmbetul satisfăcut și mâinile așezate cu palmele întinse pe genunchii strânși.

Îmi legăn șoldurile ca să extrag o bancnotă mare din buzunarul blugilor.

— Las-o moartă, spune fratele meu.

Carine chițăie:

— Dar, ăăă… Hai, Simon, nu văd de ce…

— Am zis s-o lași moartă, repetă fratele meu fără să ridice tonul.

Ea deschide gura, o închide la loc, se răsucește puțin, deschide din nou gura, își scutură coapsa de praf, își atinge safirul, îl aranjează mai bine, își inspectează unghiile, dă să spună ce… și până la urmă tace.

Cearta plutește în aer. Dacă tace, înseamnă că sunt certați. Dacă tace, înseamnă că fratele meu a ridicat vocea.

Se întâmplă atât de rar…

Fratele meu nu se enervează niciodată, nu vorbește niciodată pe nimeni de rău, nu știe ce e răutatea și nu-și judecă aproapele. Fratele

meu e de pe altă planetă. Un venusian, probabil…

Îl adorăm. Îl întrebăm: „Cum faci de ești așa de calm?”. Ridică din umeri: „Nu știu”. Îl întrebăm din nou: „Nu-ți vine niciodată cheful să te descarci puțin? Să spui niște chestii foarte meschine, foarte răutăcioase?”.

„Păi, pentru asta vă am pe voi, frumoasele mele…”, răspunde el cu un surâs angelic.

Da, îl adorăm. De altfel, toată lumea îl adoră. Dădacele noastre, învățătoarele lui, profii, colegii de birou, vecinii… toată lumea.

Când eram mici, tolănite pe mocheta din camera lui, ascultându-i discurile și furându-i bomboanele în timp ce el ne făcea temele, ne distram imaginându-ne viitorul. Îi preziceam: „Ești atât de drăguț că o să pună laba pe tine o urâcioasă”.

Bingo.

Îmi închipui de ce s-au certat. Probabil din cauza mea. Aș putea reproduce discuția lor până la cel mai mic suspin.

Ieri după-amiază l-am întrebat pe fratele meu dacă putea să mă ia și pe mine. „Ce întrebare…”, s-a ofuscat el amabil la telefon. Apoi nevastă-sa trebuie să fi făcut vreo criză, fiindcă asta îi obliga să facă un ocol considerabil. Fratele meu a ridicat probabil din umeri, iar ea a insistat. „Totuși, dragă… pentru Limousin… piața Clichy nu e tocmai o scurtătură, din câte știu…”

A fost silit să se poarte mai dur ca să pară ferm, s-au culcat certați, iar ea a dormit la Hotelul Fundului Întors.

S-a trezit prost dispusă. A luat-o de la capăt cu criticile în fața cafelei bio din cicoare. „Puturoasa de soră-ta ar fi putut totuși să se scoale și să-și miște fundul până aici… Sincer acum, nu slujba o omoară, nu-i așa?”

El nu i-a răspuns. Studia harta.

Ea s-a dus să se închidă bosumflată în baia Kaufman & Broad (îmi amintesc prima noastră vizită… Carine, cu un soi de eșarfă din muselină mov în jurul gâtului, învârtindu-se printre plantele sale verzi și vorbind despre Micul ei Trianon cu un fel de uguit în gâtlej: „Aici e bucătăria… practică. Aici sufrageria… primitoare. Aici salonul… transformabil. Aici camera lui Leo… ludică. Aici spălătoria… indispensabilă. Aici baia… dublă. Aici camera noastră… luminoasă…”. Aveam senzația că voia să ni-l vândă. Simon ne condusese până la gară și, înainte să ne despărțim, îi repetaserăm: „E frumoasă casa ta…”. „Da, e practică”, răspunsese el clătinând din cap. Nici Lola, nici Vincent, nici eu nu scoseserăm un cuvânt pe drumul de întoarcere. Toți trei puțin triști, ne gândiserăm probabil, fiecare în colțișorul lui, la același lucru: că ne pierduserăm fratele mai mare și că viața avea să fie mult mai grea fără el…), apoi trebuie să se fi uitat la ceas de cel puțin zece ori între casa lor și bulevardul pe care locuiam eu, să fi gemut la fiecare semafor și, când în sfârșit a claxonat – fiindcă ea a claxonat, bag mâna-n foc –, eu n-am auzit.

Dezastru, dezastru, dezastru!

Dragul meu Simon, îmi pare rău că te fac să treci prin toate astea…

Data viitoare am să mă organizez mai bine, îți promit.

Am să mă descurc mai bine. Am să mă culc devreme. N-am să mai beau. N-am să mai joc cărți.

Știi, data viitoare am să fiu mai echilibrată… Ba da. Am să-mi găsesc pe cineva. Un băiat frumos. Alb. Fiu unic. Un tip cu carnet și Toyota cu ulei de rapiță.

Am să pun mâna pe unul care lucrează la Poștă, pentru că taică-su lucrează la rândul lui la Poștă, și care își face norma de douăzeci și nouă de ore fără să se îmbolnăvească. Un nefumător. Am specificat în fișa Meetic[5]. Nu mă crezi? Ei bine, ai să vezi. De ce râzi, tâmpitule?

Așa n-am să te mai bat la cap sâmbăta dimineața să mergem la țară. Am să-i spun iubițelului meu de la Oficiul P.T.T.: „Hei, iubițel! Mă duci la nunta verișoarei mele cu GPS-ul tău frumos care merge până și în Corsica și în Dom-Tom[6]?" și, hop!, treaba va fi rezolvată.

De ce râzi ca prostul? Crezi că nu sunt destul de șmecheră ca să fac ca altele? Ca să pun mâna pe un bogătan cu jiletcă galbenă și cu eticheta autocolantă Nigloland[7]? Un logodnic căruia să-i cumpăr boxeri Celio în pauza de prânz? O, da… Mă emoționez numai când mă gândesc la asta… Un tip cumsecade. Sincer. Modest. Înzestrat cu grămezi de bani și un livret la Casa de Economii.

Care nu își iese niciodată din fire. Care nu s-ar gândi la altceva decât să compare prețurile de la raft cu cele din catalog și să spună: „N-are rost să ne agităm, draga mea, diferența dintre Casto și Leroy Merlin stă numai în servicii…"

Și o să trecem întotdeauna pe la subsol ca să nu murdărim intrarea. Și o să ne lăsăm pantofii la baza treptelor ca să nu murdărim scara. Și o să fim prieteni cu vecinii care vor fi extrem de simpatici. Și o să facem un grătar de grădină din cărămidă, iar asta o să fie o șansă pentru copii, fiindcă împărțirea va fi foarte sigură, cum spune cumnată-mea, și…

O, ce fericire!

Era prea înfiorător. Am adormit.

M-am trezit în parcarea unei benzinării din apropiere de Orléans. Amețită bine. Zăpăcită și plină de bale. Nu reușeam să deschid ochii,

iar părul mi se părea surprinzător de greu. De altfel, l-am și pipăit, ca să văd dacă era într-adevăr păr.

Simon aștepta la casă. Carine își refăcea machiajul.

M-am postat în fața unui automat de cafea.

Mi-a luat pe puțin treizeci de secunde ca să-mi dau seama că puteam să ridic paharul. Am băut lichidul fără zahăr și fără convingere. Probabil că mă înșelasem asupra butonului. Cappuccinoul ăla avea un ușor gust de roșii, nu-i așa?

Bah. Ziua se anunța extrem de lungă.

Ne-am urcat din nou în mașină fără să schimbăm un cuvânt. Carine a scos o sticluță cu alcool din trusa ei ca să-și dezinfecteze mâinile.

Carine își dezinfectează întotdeauna mâinile când pleacă dintr-un loc public.

E din cauza igienei.

Carine *vede* pur și simplu microbii.

Le vede labele mici și păroase și gurile oribile.

De altfel, ăsta e motivul pentru care nu ia niciodată metroul. Nici trenurile nu-i plac. Nu se poate împiedica să se gândească la oamenii care și-au pus picioarele pe scaune și și-au lipit mucii pe dosul rezemătorilor pentru brațe.

Le interzice copiilor ei să se așeze pe vreo bancă sau să atingă balustradele scărilor. Are probleme când e să-i ducă în parc. Are probleme când e să-i pună pe un tobogan. Are probleme cu tăvile de la McDonald's și are *mari* probleme cu schimburile de carduri Pokemon. O doare când vede măcelari care nu poartă mănuși și vânzătoare care nu folosesc un clește ca să-i servească ei croasantul. Suferă din cauza gustărilor comune de la școală și a ieșirilor la

piscină, unde toți puștii își dau mâna înainte să facă schimb de micoze.

Viața e pentru ea o ocupație istovitoare.

Pe mine mă deranjează grozav chestia asta cu sticluțele cu alcool dezinfectant.

Să-l privești tot timpul pe celălalt ca pe un sac de microbi. Să te uiți tot timpul la unghiile lui când îi strângi mâna. Să fii tot timpul bănuitor. Să te ascunzi tot timpul îndărătul eșarfei. Să-ți pui tot timpul copiii în gardă.

Nu atinge. E murdar.

Ia mâinile de-acolo.

Nu împărți cu altul.

Nu ieși în stradă.

Nu te așeza pe jos că te plesnesc!

Să-ți speli tot timpul mâinile. Să-ți clătești tot timpul gura. Să te piși tot timpul în echilibru, la zece centimetri deasupra colacului, și să săruți fără să atingi cu buzele. Să judeci tot timpul mamele după culoarea pe care o au urechile plozilor.

Tot timpul.

Tot timpul să judeci.

Chestia asta nu miroase deloc a bine. De altfel, în familia lui Carine, toată lumea s-a repezit să lase la o parte orice rețineri în toiul mesei și să vorbească despre arabi.

Tatăl lui Carine le spune *arăbeți.*

Spune: „Eu plătesc impozite ca să facă arăbeții câte zece plozi”.

Spune: „Dac-ar fi după mine, aș arunca pleava asta într-un vapor și aș torpila-o toată…”

Îi place grozav să spună și că: „Franța e o țară de întreținuți și de nevolnici. Francezii sunt toți niște cretini”.

Cel mai adesea încheie așa: „Eu lucrez în primele șase luni din an pentru familie și în celelalte șase pentru stat, așa că să nu vină nimeni să-mi vorbească mie de săraci și de șomeri, da?! Lucrez o zi din două ca să poată Mamadou să-și îngrașe cele zece negrese, așa că să nu vină nimeni să-mi țină mie lecții de morală!”.

Mă gândesc la un prânz anume, de care nu-mi face nicio plăcere să-mi aduc aminte. Era botezul micuței Alice. Ne strânseserăm la părinții lui Carine, în apropiere de Le Mans.

Tatăl ei e administratorul unui cazinou (se ocupă de afacerile mărunte, nu de mesele de joc) și, abia când l-am văzut în capătul aleii sale pavate, între felinarul din fier forjat artistic lucrat și frumosul său Audi, am înțeles într-adevăr sensul cuvântului *îngâmfat.* Amestecul ăla de prostie și aroganță. Mulțumirea aia de sine nezdruncinată. Cașmirul ăla de culoarea azurului întins pe burta imensă și felul ăla straniu – atât de călduros – de a-ți întinde mâna, urându-te deja.

Mi-e rușine când mă gândesc la prânzul ăla. Mi-e rușine și nu sunt singura. Lola și Vincent nu sunt nici ei prea mândri, îmi închipui…

Simon nu se afla acolo când discuția a luat-o razna. Era în fundul grădinii și construia o cabană pentru fiul lui.

Trebuie să fie deja obișnuit. Trebuie să știe că e mai bine să te ții la distanță de umflatul de Jacquot când începe să-și dea drumul la gură.

Simon e exact ca noi: nu-i plac certurile de la sfârșitul banchetelor, îi e teamă de conflicte și se ferește de recursurile la violență. Pretinde că e o energie prost întrebuințată și că trebuie să-ți păstrezi forțele pentru lupte mai interesante. Că oamenii ca socrul său sunt bătălii pierdute dinainte.

Iar când i se vorbește despre ascensiunea extremei drepte, clatină din cap: „Bah… nămol pe fundul lacului. E firesc, e uman. Să nu-l răscolim, o să se ridice la suprafață”.

Oare cum suportă prânzurile astea în familie? Cum face să-și ajute socrul să tundă gardul viu?

Se gândește la cabanele lui Léo.

Se gândește la clipa în care își va lua băiețelul de mână și se va afunda împreună cu el în tufișurile tăcute.

Mi-e rușine fiindcă am plecat capul în ziua aia.

Am plecat capul *din nou.* N-am înfruntat vorbele băcanului ăstuia furios care n-o să-și vadă niciodată mai departe de lungul nasului.

Nu l-am contrazis. Nu ne-am ridicat de la masă. Am continuat să mestecăm încet fiecare îmbucătură, mulțumindu-ne să gândim că tipul era un cretin și trăgând zdravăn de toate cusăturile ca să reușim să ne înveșmântăm în continuare în ceea ce ne ținea loc de demnitate.

Bieții de noi. Atât de lași, atât de lași…

De ce suntem așa toți patru? De ce ne intimidează oamenii care țipă mai tare decât alții? De ce oamenii agresivi ne fac să ne pierdem?

Ce anume nu merge la noi? Unde se oprește buna educație și unde începe moliciunea?

Am vorbit adesea despre asta. Ne-am recunoscut de multe ori vina în fața cojilor de pizza și a scrumierelor improvizate. N-avem nevoie de nimeni ca să ne ajute să plecăm grumazul. Suntem destul de mari ca să-l îndoim singuri și, oricare ar fi numărul sticlelor golite, ajungem întotdeauna la aceeași concluzie. Că așa suntem noi, tăcuți și încăpățânați, dar întotdeauna neputincioși în fața cretinilor, iar asta tocmai pentru că n-avem nici cea mai mică fărâmă de încredere în noi. Nu ne iubim pe noi înșine.

Nu personal, vreau să spun.

Nu ne acordăm prea multă importanță.

Nu destulă ca să vorbim aprins, aruncând stropi de salivă pe jiletca taichii Molinoux. Nu destulă ca să ne închipuim măcar o secundă că țipetele noastre ascuțite ar putea devia curba gândurilor sale. Nu destulă ca să sperăm că gesturile noastre de dezgust, șervetele aruncate sub masă și scaunele trântite pe spate ar putea schimba în vreun fel mersul lumii.

Ce-ar fi gândit acest brav contribuabil văzându-ne că ne agităm în halul ăsta și plecăm din casa lui ținând capul sus? Ar fi înnebunit-o pur și simplu de cap pe nevastă-sa toată seara, repetând: „Ce cretini! Chiar așa, ce cretini! Pe bune acuma, ce cretini…”

Cum să-i facem asta bietei femei?

Cine suntem noi ca să le stricăm petrecerea la douăzeci de persoane?

Putem spune de asemenea că nu e vorba de lașitate. Putem admite de asemenea că e vorba de înțelepciune. Putem admite că știm să ne dăm la o parte. Că nu ne place să călcăm în rahat. Că suntem mai cinstiți decât toți oamenii ăștia care trăncănesc tot timpul și nu se satură niciodată.

Da, așa ne îmbărbătăm. Aducându-ne aminte că suntem tineri și deja mult prea lucizi. Că suntem cu mii de metri deasupra furnicarului și că prostia nu ne atinge prea tare. Ne batem joc de ea. Avem altceva. Ne avem pe noi. Suntem bogați într-un fel aparte.

Ajunge să ne uităm în sufletul nostru.

Avem multe lucruri în cap. Multe lucruri foarte îndepărtate de gargara asta rasistă. Avem muzică și scriitori. Drumuri, mâini, ascunzători. Frânturi de stele căzătoare recopiate pe chitanțe de la cardul de credit, pagini smulse, amintiri fericite și amintiri înspăimântătoare. Cântece, refrene care ne stau pe limbă. Mesaje arhivate, cărți strivitoare, ursuleți din bezea și discuri zgâriate. Copilăria noastră, singurătățile noastre, primele noastre emoții și planurile noastre de viitor. Toate orele acelea de veghe și toate ușile acelea bine unse. Tumbele lui Buster Keaton. Scrisoarea lui Armand Robin către Gestapo și berbecul norilor al lui Michel Leiris. Scena în care Clint Eastwood se întoarce zicând: *Oh… and don't kid yourself, Francesca*[8]… și cea în care Nicola Carati își susține bolnavii condamnați la moarte la procesul călăului lor. Balurile de 14 iulie de la Villiers. Parfumul gutuilor din pivniță. Bunicii noștri, sabia domnului Racine, platoșa sa strălucitoare, fantasmele noastre de provinciali și ajunurile examenelor. Impermeabilul don'șoarei Jeanne când urcă în spatele lui Gaston pe motocicletă. *Les Passagers du vent*[9] de François Bourgeon și primele rânduri din cartea lui André Gorz către soția sa, pe care Lola mi le-a citit ieri-seară la telefon, când ne-am bătut iarăși joc de dragoste vreme de vreun ceas: „Vei împlini optzeci și doi de ani. Ești cu șase centimetri mai scundă, nu cântărești decât patruzeci și cinci de kilograme și ești încă frumoasă, grațioasă, atrăgătoare”. Marcello Mastroianni în *Ochi negri* și rochiile lui Cristóbal Balenciaga. Mirosul de praf și de pâine uscată al cailor seara, când coboram din căruță. Soții Lalanne în atelierele

lor despărțite de o grădină. Noaptea în care am zugrăvit fațadele din Rue des Vertus și cea în care am strecurat o piele de scrumbie sub terasa restaurantului unde lucra dobitocul ăla de Tigaie Tefal. Și călătoria aia, întinse pe niște cutii de carton în remorca unei camionete, în timp ce Vincent ne citea cu voce tare din *L'Établi*[10]. Fața lui Simon când a auzit-o pe Bjork pentru prima oară în viața lui și muzica lui Monteverdi în parcarea clubului Macumba.

Toate prostiile astea, toate remușcările astea și baloanele noastre de săpun la înmormântarea nașului Lolei…

Iubirile noastre pierdute, scrisorile noastre rupte și prietenii noștri la telefon. Nopțile acestea memorabile, mania aceasta de-a te muta mereu cu totul și cel sau cea pe care îi vom împinge mâine, alergând după un autobuz care nu ne-a așteptat.

Toate astea și multe altele.

Destule ca să nu-ți distrugi sufletul.

Destule ca să nu încerci să discuți cu toți dobitocii.

Să crape.

Or să crape oricum.

Or să crape singuri, în timp ce noi vom fi la cinema.

Iată ce ne spunem ca să ne consolăm că n-am plecat în ziua aia.

Ne reamintim de asemenea că toate astea – aparenta indiferență, discreția și slăbiciunea – sunt din vina părinților noștri.

Din vina lor sau datorită lor.

Fiindcă ei ne-au învățat să iubim muzica și cărțile. Ei ne-au vorbit despre altceva și ne-au silit să vedem altfel. Mai sus, mai departe. Dar tot ei au uitat să ne dea încredere în noi. Își închipuiau că va veni

de la sine. Că eram oarecum pregătiți pentru viață și că laudele aveau să ne strice caracterul.

Punct ratat.

N-a venit niciodată.

Iar acum suntem astfel. Niște mototoli sublimi. Tăcuți față de cei expansivi, cu izbucnirile noastre ratate și vaga noastră senzație de vomă.

Prea multă frișcă, probabil…

Într-o zi, îmi amintesc, eram toată familia pe o plajă din apropiere de Hossegor – se întâmpla rar să fie toată familia undeva, pentru că Familia cu majusculă n-a fost tocmai de noi – și bătrânul (tata n-a vrut niciodată să-i spunem „tata” și, când oamenii se mirau, le explicam că era din cauza evenimentelor din mai ’68. Ne plăcea grozav explicația asta, „mai ’68”, era ca un cod secret, era ca și cum am fi spus: „Din cauză că vine de pe planeta Zorg”), deci bătrânul trebuie să fi ridicat nasul din cartea lui și să fi zis: „Copii, vedeți plaja asta? (Vă imaginați Coasta de Argint ca pe-o plajă?) Ei bine, știți ce sunteți voi în universul ăsta? (Da! Niște ființe private de Răzgâieli!) Sunteți grăuntele ăsta de nisip, iată. Nimic mai mult”.

L-am crezut.

Cu atât mai rău pentru noi.

— Ce miroase așa? se neliniștește Carine.

Eram pe punctul de a-mi întinde pasta doamnei Rachid pe picioare.

— Ce… ce e chestia asta?

— Nu știu. Cred că e miere sau caramel amestecat cu ceară și mirodenii.

— Ce grozăvie! E de-a dreptul respingător. Și ai de gând să faci asta aici?

— De nevoie… Doar n-o să mă duc așa. Zici că sunt Yeti.

Cumnată-mea s-a întors oftând.

— Ai totuși grijă la banchetă… Simon, închide aerul condiționat ca să pot deschide fereastra.

…*te rog,* am adăugat eu printre dinți.

Doamna Rachid învelise pasta groasă într-o pânză umedă. „Mai vin vezi data viitor. Mai vin vezi ca s-am grij di tine. Ca s-am grij di micuț grădina di iubire la tine. Vezi cum o să fi bărbat la tine când înlătur totul, o să fi nebun după tine și o să poți ceri tot ci vrai…"

Zâmbeam. Nu prea tare. Tocmai făcusem o pată pe rezemătoare și jonglam cu șervețelele Kleenex. Ce rahat.

— Și ai de gând să te și îmbraci în mașină?

— O să ne oprim puțin înainte… Nu-i așa, Simon? O să-mi găsești un drumeag?

— Unul mărginit de aluni?

— Sper!

— Și Lola? întreabă iar Carine.

— Ce-i cu Lola?

— Vine?

— Nu știu.

— Nu știi? tresare ea.

— Nu. Nu știu.

— Incredibil… Cu voi nimeni nu știe nimic. Mereu același lucru. Mereu același vag artistic. Nu puteți să vă organizați puțin din când

în când? Măcar cât de cât?

— Am vorbit cu ea la telefon ieri, am zis sec. Nu era prea în formă și nu știa încă dacă vine.

— Mă uimești…

Of, nu-mi plăcea deloc tonul ăla condescendent…

— Ce te uimește? am scrâșnit eu din dinți.

— Oho! Nimic. Cu voi nu mă mai uimește nimic! Și-apoi, dacă Lola a ajuns așa, e și din vina ei. Asta a vrut, nu? Are totuși un talent special de-a se băga în toate încurcăturile imposibile. N-aveți idee…

Vedeam fruntea lui Simon încruntându-se în oglinda retrovizoare.

— Mă rog, părerea mea, hmm…

Da. Exact. Părerea ta, hmm…

— Problema cu Lo…

— Stop, am explodat plină de elan, stop. N-am dormit de-ajuns… Altă dată.

Și-a luat aerul ei exasperat:

— Oricum, în familia asta nu poți să spui niciodată nimic. Imediat ce faci cea mai mică remarcă, ceilalți trei sar pe tine și-ți pun cuțitul la jugulară, e ridicol.

Simon îmi căuta privirea.

— Iar pe tine asta te face să zâmbești? Asta vă face să zâmbiți pe amândoi! E o prostie. E pueril. Puteți măcar să aveți o părere, nu? Fiindcă nu vreți s-auziți nimic, nu poți spune nimic și, fiindcă nimeni nu spune niciodată nimic, rămâneți de neatins. Nu vă puneți niciodată în discuție pe voi. O să vă spun ce cred eu…

Dar ne doare undeva de ce crezi tu, draga mea!

— Cred că soiul ăsta de protecționism, latura asta de „facem bloc comun și vă dăm dracului pe toți” nu vă ajută prea mult. Nu e deloc constructiv.

— Dar *ce anume* e constructiv în lumea asta abjectă, micuța mea Carine?

— A, și asta, aveți milă. Încetați măcar un minut cu filosofia asta a voastră de Socrați dezabuzați. Devine patetică la vârsta voastră. Ia zi, ai terminat cu masticul tău, fiindcă e într-adevăr dezgustătoare porcăria asta…

— Da, da… am asigurat-o întinzându-mi ceara pe pulpele albe, aproape.

— Și nu te dai cu nicio cremă după aceea? Uite, porii tăi au suferit un șoc, trebuie să-i rehidratezi acum, dacă nu vrei să ai numai puncte roșii până mâine.

— La naiba, n-am luat nimic cu mine…

— N-ai cremă de corp?

— Nu.

— Nici cremă de zi?

— Nu.

— Nici cremă de noapte?

— Nu.

— N-ai nimic la tine?

Era îngrozită.

— Ba da. Am o periuță de dinți, o pastă, un parfum L’Heure Bleue, prezervative, rimel, un luciu de buze Labello.

Era șocată.

— Asta-i tot ce ai în trusa de toaletă?

— Ăăă… în rucsac. N-am trusă de toaletă.

A oftat, s-a apucat să scotocească prin trusa ei și mi-a întins un tub mare și alb.

— Ia, dă-te cu asta…

I-am mulțumit cu un zâmbet sincer. Era mulțumită. E super pisăloagă, e adevărat, dar adoră să le facă plăcere altora. Putem să-i recunoaștem totuși această calitate…

Și-apoi, nu-i place să lase porii în stare de șoc. Chestia asta îi frânge inima.

După o clipă a adăugat:

— Garance?

— Mmmm…

— Știi ce mi se pare profund nedrept?

— Limitele lui Marionn…

— Ei bine, faptul că o să fii frumoasă oricum. Doar cu puțin luciu de buze și o urmă de rimel, o să fii frumoasă. Mă doare să ți-o spun, dar ăsta-i adevărul…

Nu-mi reveneam. Era prima oară în atâția ani de zile când îmi spunea ceva drăguț. Aproape că-mi venea s-o îmbrățișez, dar m-a liniștit imediat:

— Hei! Vezi că îmi termini tot tubul! Te anunț că nu e cremă L'Oréal.

Tipic pentru Carine… De frică să nu fie prinsă în flagrant delict de slăbiciune, îți trimite sistematic câte o mică înțepătură după mângâiere.

Păcat. Se privează de o grămadă de momente frumoase. Ar fi fost un moment frumos pentru ea dacă m-aș fi aruncat de gâtul ei pe nepusă masă. Un pupat zdravăn între două camioane… dar nu. Trebuie să strice ea mereu totul.

De multe ori îmi spun că ar trebui s-o iau într-un stagiu de câteva zile la mine, ca s-o învăț ce înseamnă viața.

Ca să lase în sfârșit garda jos, să se mai destindă, să renunțe la bluza aia și să uite de miasmele altora.

Mă întristează s-o văd așa, închistată în prejudecățile ei și incapabilă de tandrețe. Dar apoi îmi amintesc că a fost crescută de sclipitorii Jacques și Francine Molinoux într-o fundătură din cartierul rezidențial din Le Mans și îmi spun că, la urma urmei, nu se descurcă așa de rău…

Armistițiul n-a durat mult și Simon și-a luat la rândul lui porția de reproșuri:

— Nu conduce așa de repede. Închide geamurile, ne apropiem de punctul de taxare. Ce e cu radioul ăsta? Totuși n-am zis să mergi cu douăzeci la oră. De ce-ai dat aerul mai încet? Fii atent la motocicliști. Ești sigur că ai luat harta bună? Poți să citești indicatoarele, te rog? E o idioțenie, benzina era cu siguranță mai puțin scumpă dincolo… Atenție la viraje, vezi doar că-mi fac unghiile! Ei… O faci special sau ce?

Zăresc ceafa fratelui meu în scobitura tetierei sale. Ceafa sa dreaptă și frumoasă și părul său tuns scurt.

Mă întreb cum suportă toate astea fără să viseze vreodată s-o lege de un copac și să demareze în trombă.

De ce îi vorbește așa de urât? Știe care cui se adresează? Știe care că bărbatul care stă lângă ea era un zeu al modelelor miniaturale? Un as al Meccano-ului? Un geniu al Lego System-ului?

Un băiețel răbdător, care a pierdut mai multe luni ca să construiască o planetă năucitoare folosind licheni uscați pentru sol și fabricând creaturi hidoase din miez de pâine rostogolit prin pânze de păianjen?

Un puști încăpățânat care participa la toate concursurile și le câștiga aproape pe toate: Nesquick, Ovomaltine, Babybel, Caran d'Ache, Kellogg's și Club Mickey?

Într-un an, castelul lui de nisip era atât de frumos încât membrii juriului l-au descalificat, acuzându-l că a primit ajutor. A plâns toată după-amiaza și bunicul nostru a trebuit să-l ducă la o clătitărie ca să-l consoleze. Acolo a băut trei căni cu cidru una după alta.

Prima lui beție.

Își dă oare seama că bunul și umilul ei bărbat a purtat zi și noapte, vreme de o lună întreagă, o pelerină de Superman din satin roșu pe care o împăturea conștiincios și o vâra în ghiozdan de fiecare dată când intra pe poarta școlii? Era singurul băiat care știa să repare xeroxul de la primărie. Și, de asemenea, singurul care i-a văzut vreodată chiloții lui Mylène Carois, fata de la măcelăria Carois și fiul. (Nu îndrăznise să-i spună că nu-l interesa prea tare.)

Simon Lariot, Simon Lariot cel discret, care și-a văzut întotdeauna cu grație de drumul lui de puști de treabă, fără să bată pe nimeni la cap.

Care nu s-a trântit niciodată pe jos, n-a cerut niciodată nimic, nu s-a plâns niciodată. Care și-a încheiat cu succes anii de cursuri pregătitoare și a reușit să intre la École des Mines fără scrâșnituri din dinți și Tenormin[11]. Care n-a vrut să sărbătorească lucrul ăsta și a roșit până-n vârful urechilor când directoarea Liceului Stendhal l-a îmbrățișat pe stradă ca să-l felicite.

Același copil mare care poate să râdă ca prostul vreme de douăzeci de minute pe ceas când trage dintr-un joint și care cunoaște *toate* traiectoriile *tuturor* navelor din *Războiul stelelor*.

Nu spun că e un sfânt, spun doar că e mai bun de-atât.

Atunci de ce? De ce se lasă călcat în picioare în halul ăsta? Mister. De mii de ori am vrut să-l scutur, să-i deschid ochii și să-l rog să bată cu pumnul în masă. De mii de ori.

Într-o zi Lola a încercat. A trimis-o la plimbare și i-a răspuns că era viața lui.

E adevărat. E viața lui. Dar noi suntem cele care ne întristăm.

De altfel, e o idioțenie. Avem destul de furcă cu problemele noastre…

Cel mai mult vorbește cu Vincent. Din cauza internetului. Își scriu tot timpul și își trimit glume cretine și adrese de site-uri unde poți să găsești discuri din vinil, chitare de ocazie sau amatori de machete. În felul ăsta, Simon și-a găsit un amic super în Massachusetts, cu care face schimb de poze ale vapoarelor lor teleghidate. Acesta din urmă de numește Cecil (Sesil) W. (Dubluv) Thurlinghton și locuiește într-o casă mare de pe insula Martha's Vineyard.

Lola și cu mine găsim chestia asta super șic… Martha's Vineyard… „Leagănul familiei Kennedy", cum se spune în *Paris Match.*

Visăm să luăm avionul și să ne apropiem de plaja privată a lui Cecil strigând: *„Iuhu! Suntem surorile lui Simon! Dragă Cecile! We are so very încântate!"*.

Ni-l închipuim îmbrăcat cu un blazer bleumarin, un pulover din bumbac roz închis și o pereche de pantaloni de in crem. O adevărată reclamă la Ralph Lauren.

Când îl amenințăm pe Simon cu o asemenea ocară, își pierde puțin calmul.

— S-ar zice că o faci expres! Iar am dat pe de lături!

— Păi, câte straturi dai? se neliniștește el într-un sfârșit.

— Trei.

— Trei straturi?

— Baza, culoarea și fixativul.

— Aha…

— Ai grijă, de ce nu mă previi când frânezi!

El ridică din sprâncene. Nu. Pardon. Dintr-o singură sprânceană.

Oare la ce se gândește când ridică așa din sprânceana dreaptă?

Am mâncat câte un sendviș plasticos într-un refugiu de pe autostradă. O chestie oribilă. Mă așteptam mai degrabă la meniul zilei într-un restaurant de pe autostradă, dar acolo nu „știu să spele salata". Adevărat. Uitasem. Deci, trei sendvișuri vidate. (Mult mai igienic.)

„Nu e bun, dar cel puțin știm ce mâncăm!"

Dacă zici tu.

Stăteam afară, lângă tomberoanele de gunoi. Auzeam din două în două secunde „vrrraaammm" și „vrrruuummm", dar voiam să fumez o țigară și Carine nu suporta mirosul de tutun.

— Trebuie să mă duc la toaletă, anunță ea luându-și un aer îndurerat. Nu cred să fie cine știe ce lux pe-aici…

— De ce nu te duci să faci în iarbă? am întrebat-o.

— De față cu toată lumea? Ești nebună!

— N-ai decât să te duci puțin mai departe. Dacă vrei, vin cu tine…

— Nu.

— De ce nu?

— O să-mi murdăresc pantofii.

— O… păi… Ce contează trei picături, acolo?

Se ridicase fără să catadicsească să-mi răspundă.

— Știi, Carine, am declarat pe un ton solemn, în ziua în care o să-ți placă să faci pipi în iarbă o să fii mult mai fericită.

Și-a luat șervețelele.

— Totul e în regulă, îți mulțumesc.

M-am întors spre fratele meu. Fixa câmpurile de porumb de parcă încerca să numere fiecare cocean. Nu părea prea în formă.

— Merge?

— Merge, mi-a răspuns fără să se întoarcă.

— Nu prea pare.

Își masa fata.

— Sunt obosit.

— De ce?

— De toate.

— Tu? Nu pot să cred.

— Și totuși e adevărat…

— Serviciul tău e de vină?

— Serviciul meu. Viața mea. Toate.

— De îmi spui chestia asta?

— De ce nu ți-aș spune-o?

Îmi întorcea din nou spatele.

— Of, Simon! Cum poți să ne faci una ca asta? Hei, n-ai voie să vorbești așa. Ești eroul familiei, țin să-ți amintesc!

— Păi, tocmai… Eroul a obosit.

Eram uluită. Era prima oară când îl vedeam debusolat.

Dacă Simon începea să aibă îndoieli, încotro ne îndreptam?

În clipa aia – și zic că e o minune, și adaug că asta nu mă miră, și îl sărut pe sfântul patron al fraților și surorilor, care veghează asupra

noastră de aproape treizeci și cinci de ani și care n-a șomat deloc, dragul de el – i-a sunat mobilul.

Era Lola, care se hotărâse în cele din urmă și îl întreba dacă putea să treacă s-o ia de la gara din Châteauroux.

Moralul i s-a ridicat imediat. A băgat mobilul în buzunar și mi-a cerut o țigară. Carine s-a întors ștergându-se până la coate. I-a reamintit numărul exact al victimelor de cancer din… El a fluturat ușor din mână, de parcă ar fi vrut să alunge o muscă, și ea s-a îndepărtat tușind.

Lola avea să vină. Lola avea să fie cu noi. Lola nu ne părăsise și restul lumii putea foarte bine să dispară. Simon își pusese ochelarii de soare.

Zâmbea.

Lola lui era în tren…

E ceva special între ei doi. Mai întâi, sunt cei mai apropiați ca vârstă – optsprezece luni diferență – și apoi, au fost într-adevăr *copii* împreună.

Erau mereu niște neastâmpărați. Lola avea o imaginație delirantă, iar Simon era docil (deja…), au fugit de-acasă, s-au rătăcit, s-au bătut, s-au torturat și s-au împăcat. Mama povestește că ea îl sâcâia întruna, că se ducea tot timpul să-l deranjeze în camera lui, smulgându-i cartea din mâini sau dând șuturi în jucăriile lui Playmobil. Surorii mele nu-i place să i se reamintească faptele astea de arme (are impresia că e pusă în aceeași oală cu Carine!), mama noastră se simte imediat obligată să domolească tirada și să adauge că era mereu dornică să se miște, să invite puștii din împrejurimi și să născocească o mulțime de jocuri noi. Că era un soi de căpităneasă

cool care clocea mii de idei pe minut și veghea asupra fratelui ei mai mare ca o cloșcă bănuitoare. Că îi făcea *gloubi-boulga* cu cacao Benco și că venea să-l cheme din mijlocul pieselor lui de Lego când începea *Goldorak* sau *Albator*.

Lola și Simon au cunoscut Epoca de Glorie. Cea de la Villiers. Când locuiam cu toții într-un fund de țară și părinții noștri erau fericiți împreună. Pentru ei, lumea începea în pragul casei și se sfârșea la capătul satului.

Împreună au spălat putina din fața unor tauri închipuiți și au vizitat case bântuite de-adevăratelea.

S-au jucat la soneria coanei Margeval până au adus-o în pragul nebuniei, au distrus capcane, au făcut pipi în chiuvete, au dibuit revistele porcoase ale directorului, au șterpelit petarde și le-au dat foc, au pescuit niște pisoi pe care un nemernic îi închisese de vii într-un sac de plastic.

Bum. Șapte pisoi dintr-un foc. Bătrânu' era mulțumit!

Iar în ziua în care Turul Franței a trecut prin sat… S-au dus și au cumpărat cinci baghete de pâine și au vândut sendvișuri cu nemiluita. Cu banii câștigați și-au cumpărat o vastă recuzită pentru farse, șaizeci de gume de mestecat Malabar, o coardă de sărit pentru mine, o trompetă mică pentru Vincent (deja!) și ultimul *Yoko Tsuno*[12].

Da, era o altă copilărie… Ei știau ce era aia o damă de barcă, fumau liane și cunoșteau gustul agrișelor. De altfel, evenimentul care i-a marcat cel mai mult a fost consemnat în secret pe spatele ușii remizei:

Azi, 8 ~~ar~~ aprilie, l-am văzut pe abat în șort.

Și apoi au trecut împreună prin divorțul părinților. Vincent și cu mine eram prea mici. Noi ne-am dat seama de escrocherie abia în

ziua mutării. Ei, dimpotrivă, au avut ocazia să profite din plin de spectacol. Se trezeau noaptea și mergeau să se așeze unul lângă altul în capul scărilor ca să-i audă „discutând”. Într-o seară, bătrânul a dărâmat dulapul enorm din bucătărie, iar mama a plecat cu mașina.

Ei își sugeau degetele mari cu zece trepte mai sus.

E o tâmpenie să povestești toate astea, complicitatea lor ține de mult mai multe lucruri decât de genul ăsta de momente cu greutate. Dar în sfârșit…

Treaba a stat cu totul altfel pentru Vincent și pentru mine. Noi am copilărit la oraș. Mai puține biciclete și mai mult televizor… Nu eram în stare să lipim un petic pe un cauciuc de bicicletă, dar ne pricepeam de minune să fentăm controlorii, să intrăm în cinematografe pe scara de incendiu sau să reparăm un skateboard.

Apoi Lola a plecat la pension și n-a mai fost nimeni care să ne dea idei pentru tot felul de trăsnăi și să ne fugărească prin curte…

Ne scriam în fiecare săptămână. Era sora mea mai mare iubită. O idealizam, îi trimiteam desene și îi scriam poezii. Când se întorcea, mă întreba dacă Vincent se purtase bine în lipsa ei. Sigur că nu, îi răspundeam, sigur că nu. Și îi povesteam cu lux de amănunte toate infamiile cărora le căzusem victimă în ultima săptămână. În momentul ăla și spre marea mea satisfacție, îl târa în baie ca să-i administreze câteva lovituri de bici.

Cu cât fratele meu urla mai tare, cu atât mă bucuram mai mult.

Apoi, într-o zi, ca să mă simt și mai bine, am vrut să-l văd suferind. Dar, ce grozăvie, sora mea biciuia o pernă, în timp ce Vincent zbiera în ritmul loviturilor, citind o bandă desenată *Boule et Bill.* A fost o dezamăgire cumplită. În ziua aia Lola s-a prăbușit de pe piedestalul ei.

Ceea ce s-a dovedit un lucru bun. De-acum ne aflam amândouă la aceeași înălțime.

Astăzi e cea mai bună prietenă a mea. Chestia aia à la Montaigne și La Boétie, știți despre ce vorbesc… Pentru că era ea, pentru că eram eu. Și faptul că această tânără de treizeci și doi de ani este sora mea e absolut anecdotic. Poate chiar puțin mai mult, întrucât n-am pierdut timpul ca să ne găsim una pe cealaltă.

Ea e cu *Eseurile,* cu superteoriile, cum că suntem pedepsiți dacă ne încăpățânăm și că să filosofezi înseamnă să înveți să mori. Eu sunt cu *Discursul despre servitutea voluntară,* cu abuzurile nesfârșite și toți acei tirani care nu sunt impunători decât pentru că noi stăm în genunchi. Ea cu cunosciința cea adevărată, eu cu tribunalele. Amândouă avem impresia a nu fi fiind decât jumătate din tot și că una fără cealaltă n-am ființa în întregiune.

Totuși suntem foarte diferite… Ei îi e frică și de umbra ei, eu o calc pe cap. Ea copiază sonete, eu downloadez mostre audio. Ea admiră pictorii, eu prefer fotografii. Ea nu spune niciodată ce are pe suflet, eu spun verde-n față ce gândesc. Ei nu-i plac conflictele, mie îmi place ca lucrurile să fie clare. Ei îi place să se „aghesmuiască puțin”, eu prefer să beau. Ei nu-i place să iasă în oraș, mie nu-mi place să mă întorc acasă. Ea nu știe să se distreze, eu nu știu să mă culc devreme. Ei nu-i place să joace cărți, mie nu-mi place să pierd. Ea desface larg brațele, eu o las mai moale cu bunătatea. Ea nu se enervează niciodată, eu scot scântei pe nări.

Ea spune că lumea e a celor care se scoală de dimineață, eu o implor să vorbească mai încet. Ea e romantică, eu sunt pragmatică. Ea s-a măritat, eu zburd din floare-n floare. Ea nu poate să se culce

cu un bărbat fără să fie îndrăgostită, eu nu pot să mă culc cu un bărbat fără prezervativ. Ea… Ea are nevoie de mine și eu am nevoie de ea.

Ea nu mă judecă. Mă ia așa cum sunt. Cu tenul meu pământiu și ideile mele negre. Sau cu tenul meu rozaliu și cu ideile mele ca gălbenelele. Lola știe ce înseamnă să ai un chef nebun să porți jachetă de lână și tocuri înalte, înțelege cât de plăcut este să-ți golești dintr-o suflare cardul de credit și după aceea să te simți cumplit de vinovat. Lola mă răsfață. Ține de perdea când sunt în cabina de probă, îmi spune tot timpul că sunt frumoasă și că nu, nu am deloc fundul mare. Mă întreabă de fiecare dată cum stau cu dragostea și se strâmbă când îi povestesc despre iubiții mei.

Dacă nu ne-am văzut de multă vreme, mă scoate la o braserie, la Bofinger sau la Balzar, ca să ne uităm după bărbați. Eu mă concentrez asupra celor de la mesele vecine, ea – asupra chelnerilor. E fascinată de nătărăii ăștia în jiletci cambrate. Îi urmărește cu privirea, le născocește destine a la Sautet[13] și le disecă manierele stilate. Chestia nostimă e că vine întotdeauna momentul în care vezi câte unul trecând în sens invers la sfârșitul turei. Nu mai au niciun farmec. Blugii sau pantalonii de trening au înlocuit șorțul lung și alb și își salută colegii, apostrofându-i vulgar:

— Salut, Bernard!

— Salut, Mimi. Ne vedem mâine?

— Poate. Speră, cretinule.

Lola pleacă privirea și își golește farfuria cu degetele. Adio viței, vaci, porci, Paul, François și alții…

Ne cam pierduserăm din vedere. Pensionul, studiile, lista de invitați pentru nuntă, vacanțele la socri, cinele…

Acolada era acolo, dar abandonul ne rănea. Schimbase tabăra. Echipa, mai degrabă. Nu juca *împotriva* noastră, juca într-o ligă care ne enerva oarecum. Un soi de crichet stupid, cu o grămadă de reguli încâlcite, în care alergi după o chestie pe care n-o vezi niciodată și care pe deasupra nu-ți aduce nimic bun… o chestie din piele cu miez de plută. (Ei, Lolo, draga mea! Fără s-o fac dinadins, am rezumat întreaga situație!)

Pe când noi, „puștii”, eram încă la schemele de bază. Peluză frumoasă => ulala, ulala! Cutii de bere și giugiuleli. Bărbați în tricouri polo albe => mmm, mmm! Chiloți cu ață în fund. În sfârșit, ați prins genul… Nu îndeajuns de copți pentru plimbările în jurul fântânii lui Neptun…

Iată deci. Ne trimiteam salutări de la distanță. Ea m-a făcut nașa primului ei copil, iar eu am făcut-o părtașă la prima mea dezamăgire în dragoste (și am umplut o cristelniță cu lacrimi…), dar între soiul ăsta de evenimente importante nu se întâmpla mare lucru. Aniversări, mese în familie, câteva țigări fumate pe-ascuns de scumpul ei bărbătăuș, o ocheadă complice sau capul ei odihnindu-se pe umărul meu când ne uitam împreună la poze…

Asta era viața… A ei, cel puțin.

Respect.

Și după aceea s-a întors. Cu cenușă în cap și cu privirea dementă a piromanei care vine să-ți înapoieze cutia cu chibrituri. Solicitând un divorț la care nimeni nu se aștepta. Trebuie să spun că-și ascundea bine jocul, toanta. Toată lumea o credea fericită. Îmi închipui că era și admirată pentru asta, pentru faptul de-a fi știut să găsească ieșirea atât de repede și de ușor. „Lola a reușit”, recunoșteam noi fără amărăciune și fără s-o invidiem. Lola continua să inventeze cele mai bune vânători de comori…

Și apoi, hodoronc-tronc. Schimbare de program.

A debarcat la mine pe neașteptate și la o oră care nu-i stătea în obicei. Ora băilor și a poveștilor dinainte de culcare. Plângea, îmi cerea iertare. Credea sincer că anturajul îi justifica existența pe pământ și că celelalte, toate celelalte – gândurile care se cloceau în mintea ei, viața sa secretă, micile meandre ale sufletului ei – nu aveau prea mare importanță. Ce trebuia să faci era să fii veselă și tragi la jug fără să ai aerul. Iar când lucrul ăsta devenea prea greu, existau singurătatea, desenul… plimbările din ce în ce mai lungi împingând cărucțul, cărțile copiilor și viața domestică în care era atât de plăcut să-ți găsești refugiul.

Ei, da. Supercomod, găinușa roșcată a Cumătrului Castor drept capăt al lumii…

Găinușa roșcată e o bună gospodină:
Niciun fir de praf pe mobile,
Flori în vaze,
Iar la ferestre perdele frumoase și călcate fără cusur.
E o plăcere să treci pe la ea.

Dar iată că găinușa roșcată a făcut cuac. I-a sucit gâtul.

Ca toată lumea, am rămas paf. Nu-mi găseam cuvintele. Nu se plânsese niciodată, nu-mi împărtășise niciodată îndoielile sale și tocmai adusese pe lume un al doilea băiețel adorabil. Era iubită. Avea totul, cum se zice. Cum zic imbecilii.

Cum reacționezi când ești anunțat că sistemul tău solar se năruie? Ce trebuie să spui în astfel de cazuri? La naiba, până acum ea ne arăta drumul. Aveam încredere în ea. Mă rog, eu, cel puțin, aveam

încredere în ea. Am rămas multă vreme întinse pe jos, dând pe gât votca mea. Ea plângea, repeta întruna că nu mai știa unde se află, apoi tăcea și izbucnea din nou în plâns. Orice decizie lua, avea să fie nefericită. Că rămânea sau pleca, viața nu mai merita să fie trăită.

Cu ajutorul ierbii de bizon[14], am reușit s-o scutur puțin. Hei! Nu ajunsese de una singură la naufragiu! Când carnetul cu regulile jocului e gros cât un anuar și alergi în cerc pe un petic de gazon ca o proastă, fără să te susțină nimeni, nu el, în tot cazul, sigur că la un moment dat… ăăă… Mână, găinușa mea!

Nu mă auzea.

„Nu… nu poți să reziști încă puțin… pentru micuți?”, am murmurat în cele din urmă întinzându-i un nou pachet cu șervețele. Întrebarea mea i-a secat dintr-odată lacrimile. Chiar nu înțelegeam nimic? Pentru ei era tot acest carnaj. Pentru a-i scuti de suferință. Pentru ca ei să nu-și audă niciodată părinții bătându-se și plângând în toiul nopții. Și pentru că nu poți să crești într-o casă în care oamenii nu se mai iubesc, așa e?

Nu. Nu poți. Să te înalți, poate, dar nu să crești.

Urmarea e și mai sordidă. Avocați, plânsete, șantaj, amărăciune, nopți albe, oboseală, renunțări, vinovăție, durerea unuia împotriva durerii celuilalt, agresivitate, mărturii, tribunal, clici, apel, lipsă de aer, frunți izbite de perete. Și în mijlocul tuturor, doi băiețel cu ochi albaștri pentru care continua s-o facă pe clovnul Auguste, inventând, la căpătâiul patului, istorii cu prinți bășinoși și cu prințese într-adevăr nătânge. Toate astea se întâmplau ieri și cenușa e caldă încă. Nu trebuie mult pentru ca tristețea născută din durerea pricinuită să o năpădească din nou și știu că unele dimineți sunt dificile. Mi-a mărturisit acum câteva zile că, după ce băieții plecau la tatăl lor, se privea mult timp plângând în oglinda de la intrare.

Ca să se liniștească.

Ăsta e motivul pentru care nu voia să vină la nuntă.

Să dea ochii cu familia. Cu toți unchii, toate mătușile bătrâne și toți verii îndepărtați. Cu toți acești oameni care n-au divorțat. Care s-au înțeles. Care au făcut altfel. Să dea cu ochii de mutrele lor ușor compătimitoare sau ușor consternate. De tot folclorul ăsta. Albul virginal, cantatele de Bach, jurămintele de credință veșnică învățate pe dinafară, discursurile de liceeni, cele două mâini pe același cuțit și *Dunărea albastră* când picioarele încep să te doară într-adevăr cumplit. Dar mai ales cu copiii. Cu copiii altora.

Cei care aveau să alerge în toate părțile întreaga zi, cu urechile puțin înroșite fiindcă scurseseră paharele, murdărindu-și hainele frumoase și rugându-se să nu fie trimiși devreme la culcare.

Copiii justifică reuniunile de familie și ne consolează pentru ele.

Sunt mereu tot ce poate fi mai frumos de privit. Sunt mereu primii pe ringul de dans și singurii care îndrăznesc să spună că tortul e grețos. Se îndrăgostesc nebunește pentru prima oară în viață și adorm istoviți pe genunchii mamelor. Pierre trebuia să fie domnișor de onoare, descoperise că sabia lui laser stătea foarte bine sub eșarfa de la brâu și se întreba dacă putea șterpeli câteva monede după chetă. Dar Lola nu ținuse bine calendarul stabilit de judecător: nu era weekendul ei. Adio coșuleț și bătaie cu orez în piața din fața bisericii. I-am sugerat să-l sune pe Thierry și să vadă dacă putea să inverseze weekendurile. Nici măcar n-a răspuns.

Dar venea! Și Vincent care ne aștepta! Puteam să ne așezăm toți patru la o masă mai ferită, cu câteva sticle șterpelite, îndărătul unui cort și să comentăm pălăria mătușii Solange, șoldurile miresei și înfățișarea ridicolă a vărului nostru Hubert, cu jobenul lui închiriat

bine proptit pe urechile imense. (Maică-sa n-a vrut niciodată s-audă de octoplastie, pentru că „nu desfaci lucrarea lui Dumnezeu”.) (Ei? E frumos ca o antichitate, nu?)

Clanul se reunea. Viața în patru reîncepea.

Trâmbițe, sunați! Cocoși, cântați! Noi eram cadeții din Gasconia, Carbon și Castel-nu-mai-știu-cum.

— De ce ieși de pe autostradă?

— Mergem s-o luăm pe Lola, răspunde Simon.

— De unde? întreabă dulceața lui cu o voce strangulată.

— De la gara din Châteauroux.

— E o glumă?

— Nu, nici vorbă. O să fie acolo în patruzeci de minute.

— Și de ce nu mi-ai spus?

— Am uitat. M-a sunat mai înainte.

— Când?

— Când am oprit la refugiul de pe autostradă.

— N-am auzit nimic.

— Erai la toaletă…

— Înțeleg…

— Ce înțelegi?

— Nimic.

Buzele ei spuneau exact contrariul.

— E vreo problemă? se miră fratele meu.

— Nu. Nicio problemă. Niciuna. Doar că data viitoare ar fi bine să pui o plăcuță de taxi pe capota mașinii, ar fi mai clar.

N-a băgat-o în seamă. Încheieturile degetelor i se albeau.

Carine îi lăsase pe Léo și pe Alice la maică-sa ca să, citez, două puncte, deschideți ghilimele, *petreacă împreună un weekend romantic,*

puncte de suspensie, închideți ghilimelele.

Se anunța fierbinte, fierbinte, fierbinte de tot!

— Aveți… aveți cumva de gând să dormiți în aceeași cameră de hotel cu noi?

— Nu, sigur că nu, am zis clătinând din cap, stai liniștită.

— Ați rezervat ceva?

— Ăăă… Nu.

— Firește… Mă așteptam la asta, ține minte.

— Dar nu e o problemă! O să dormim noi undeva! O să dormim la mătușa Paule!

— Mătușa Paule nu mai are paturi. Mi-a repetat asta de nu știu câte ori alaltăieri la telefon.

— Atunci n-o să mai dormim și gata!

A mormăit: „untețprocresc”, răsucind franjurile șalului ei de cașmir.

N-am înțeles nimic.

Ghinion! Trenul avea zece minute întârziere și, când au coborât în sfârșit toți călătorii, Lola nu se zărea nicăieri la orizont.

Simon și cu mine strângeam din buci.

— Sunteți siguri că n-ați confundat Châteauroux cu Châteaudun? clămpănea zgripțuroaica.

Și apoi, dintr-odată… Iat-o… Chiar în capătul peronului. Era în ultimul vagon, probabil că se suise în tren în ultimul moment, dar era într-adevăr acolo și venea spre noi agitând brațele.

Leit ea și exact așa cum mă așteptam s-o văd. Cu zâmbetul pe buze, cu mersul puțin legănat, cu balerinii, cămașa albă și vechii ei blugi.

Purta o pălărie de-ți lua ochii. O capelină imensă, garnisită cu o fundă lată din grogrenă neagră.

M-a îmbrățișat. Ce frumoasă ești, mi-a zis, te-ai tuns? L-a îmbrățișat pe Simon, mângâindu-l pe spate, și și-a scos pălăria imensă ca să nu zburlească buclele lui Carine.

Fusese obligată să călătorească în vagonul pentru biciclete, fiindcă nu găsise loc să-și pună pălăria și ne întreba dacă puteam face un ocol pe la bufetul gării, ca să cumpărăm un sendviș. Carine s-a uitat la ceas, iar eu am profitat ca să cumpăr revista *Pipăl*.

Presa de rahat. Prețiozitatea noastră rușinoasă…

Ne-am urcat din nou în mașină și Lola a întrebat-o pe cumnată-sa dacă poate să-i țină pălăria pe genunchi. Nicio problemă, i-a răspuns ea cu un zâmbet puțin forțat. Nicio problemă.

Soră-mea a ridicat bărbia cu aerul că întreabă: ce se petrece?, iar eu am dat ochii peste cap ca și cum i-aș fi răspuns: ca de obicei.

A zâmbit și l-a întrebat pe Simon dacă avea muzică.

Dar Carine i-a răspuns că o durea capul.

Am zâmbit la rândul meu.

Apoi Lola a întrebat dacă avea cineva ojă pentru unghiile de la picioare. O dată, de două ori, niciun răspuns. În cele din urmă, farmacista noastră preferată i-a întins un flacon mic de ojă roșie:

— Ai mare grijă la tapițerie, da? După aceea ne-am povestit chestii ca-ntre surori. Trec peste partea asta. Sunt prea multe coduri, prescurtări, nechezaturi. Și apoi, fără sunet nu merge.

Surorile vor înțelege.

Ne-am trezit în plin câmp, Carine ținea harta, iar Simon încasa o săpuneală. La un moment dat a zis:

— Dă-i porcăria aia de hartă lui Garance! E singura care are simțul orientării în familia asta afurisită!

Pe bancheta din spate, ne-am privit încruntând din sprâncene. Două înjurături în aceeași frază și un semn de exclamație… Nu mergea prea grozav.

Cu puțin înainte să ajungem la conacul mătușii Paule, Simon a descoperit un drumeag mărginit de duzi. Ne-am repezit la ei, evocând cu glasuri tremurătoare aleile străjuite de carpeni de la Villiers. Carine, care nu-și mișcase fundul din mașină, ne-a amintit că se pișau vulpile pe ei.

Ni se rupea.

Greșeală…

— Bineînțeles. Echinococoza nu vă spune nimic. Larvele de paraziți transmise prin urină și…

Mea culpa, mea maxima culpa, dar mi-a cam sărit țandăra:

— Toate astea sunt niște tâmpenii! Rahat și compania! Vulpile au toată natura la dispoziție ca să se pișe! Toate drumurile! Toate dealurile! Toți copacii și toate câmpurile dimprejur! Și trebuie să vină să se pișe tocmai aici?! Taman pe duzii noștri?! Dar e o prostie! Vezi, tocmai asta mă omoară pe mine… *Asta* mă îmbolnăvește. Oamenii ca tine, care strică întotdeauna totul…

Pardon. Mea culpa. E greșeala mea. E marea mea greșeală. Și-mi promisesem să mă țin tare. Îmi promisesem să rămân calmă și infinit de zen. Chiar și dimineață, în oglindă, m-am avertizat fluturând arătătorul: Garance, fără certuri cu Carine, da? Să nu te-apuci să-i faci zâmbre, măcar de data asta. Dar iată, am clacat. Îmi pare rău. Toate scuzele mele. Ne-a stricat duzii și, odată cu ei, scurta noastră copilărie. Mă scoate prea tare din pepeni. Nu pot s-o sufăr, încă o elucubrație din asta și o fac să înghită sombreroul Lolei.

Probabil c-a simțit ce-o așteaptă, fiindcă a închis portiera și a pornit motorul. Ca să meargă aerul condiționat.

Și asta mă enervează, oamenii care nu opresc motorul când stau pe loc, ca să le fie cald la picioare sau frig la cap, dar mă rog, să trecem peste. O să vorbim din nou despre încălzirea planetei în altă zi. Se închisese deja în ea. Să fim realiști.

Simon își dezmorțea picioarele cât ne schimbam noi. Cumpărasem așadar un sari splendid din pasajul Brady, care se afla chiar lângă mine. Era turcoaz cu o broderie din fir aurit, cu perle și cu clopoței minusculi. Aveam o brasieră cu mâneci răscroite, o fustă lungă, dreaptă, foarte mulată și foarte despicată și un soi de pânză mare ca să acopăr toate astea.

Splendid.

Cercei din perle tip pandantiv, toate amuletele din Râjasthân la gât, zece brățări la încheietura dreaptă și un număr aproape dublu la cea stângă.

— Îți vine bine, a decretat Lola. E incredibil. Numai tu poți să-ți permiți așa ceva. Ai un abdomen atât de drăguț, atât de plat și de musculos…

— Ei… am zis radioasă mângâindu-l, etajul șase fără lift…

— Mie sarcinile mi-au pus buricul între paranteze… Să ai mare grijă, da? Să te dai cu cremă în fiecare zi și…

Am ridicat din umeri. Puțina mea vedere în perspectivă nu bătea până acolo.

— Mă închei? a ciripit soră-mea, întorcându-se.

Lola purta pentru a ’nșpea oară rochia ei din mătase neagră. Foarte sobră, cu decolteu rotund, fără mâneci și cu o mie de nasturi mici de sutană la spate.

— N-ai prea făcut cine știe ce cheltuieli pentru nunta dragului nostru Hubert, am constatat.

S-a întors zâmbind:

— Ei…

— Ce?

— Zi un preț pentru pălărie.

— Două sute?

A ridicat din umeri.

— Atunci cât?

— Nu pot să-ți spun, a chicotit, e prea îngrozitor.

— Nu mai râde ca proasta, nu reușesc să nimeresc butonierele…

Era anul balerinilor. Ai ei erau eleganți și legați cu panglici, ai mei – acoperiți cu țechini aurii.

Simon a bătut din palme:

— Hei, Bluebell Girls… Treceți în mașină!

Ținându-mă de brațul surorii mele ca să nu mă împiedic, am mormăit:

— Te previn de pe-acum, în caz că curva aia mă întreabă dacă mă duc la un bal mascat, o fac să-ți înghită pălăria.

Carine n-a avut prilejul să scoată un sunet, fiindcă am sărit în picioare imediat ce m-am așezat. Fusta era prea strâmtă și a trebuit s-o dau jos ca să nu plesnească pe mine.

În string pe tapițeria de alpaca eram… hieratică.

Ne-am machiat uitându-ne în pudriera mea, în timp ce specialista noastră națională în echinococoză își verifica măreția clipsurilor în oglinda ei de curtoazie.

Simon ne-a rugat să nu ne parfumăm toate trei odată.

Am ajuns la timp la Dracunpraznic. Mi-am tras fusta pe mine în dosul mașinii și ne-am îndreptat spre piața bisericii sub ochii de gorgone ai Dracunprăznicenilor ieșiți la ferestre.

Tânăra drăguță în gri și roz care discuta cu unchiul Georges, cea de-acolo, era mama noastră. I-am sărit de gât, având grijă la urmele sărutărilor sale.

Diplomată, și-a îmbrățișat mai întâi nora, complimentând-o pentru ținută, apoi s-a întors spre noi râzând:

— Garance… Ești superbă… Nu-ți mai lipsește decât benghiul roșu dintre sprâncene!

— Asta i-ar mai trebui, a lăsat Carine să-i scape înainte să se năpustească asupra bietului unchi veștejit, din câte știu eu nu suntem la carnaval…

Lola s-a prefăcut că-mi întinde pălăria și am izbucnit amândouă în râs.

Mama s-a întors spre Simon:

— Așa de nesuferite au fost tot drumul?

— Mai rău, a încuviințat cu gravitate. Apoi a adăugat: Și Vincent? Nu e cu tine?

— Nu. Lucrează.

— Unde lucrează?

— Ei bine, tot la castelul meu…

Fratele nostru mai mare a intrat dintr-odată la apă vreo zece centimetri.

— Dar… Credeam… Mă rog, îmi spusese că tocmai…

— Am încercat să-l conving, dar nu e nimic de făcut. Știi doar, el și fursecurile…

Părea deznădăjduit.

— Aveam un cadou pentru el. Un disc de vinil imposibil de găsit. Dar mai ales voiam să-l văd… Nu l-am văzut de la Crăciun. Of, sunt atât de dezamăgit… Mă duc să beau ceva, ia te uită…

Lola s-a strâmbat:

— Calamba! Nu e deloc în folmă Simon al nostlu…

— Mă mir, am răspuns urmărind-o din ochi pe miss Moartea-Veseliei, care socializa cu toate mătușile noastre bătrâne, mă mir…

— În orice caz, voi, fetele mele, sunteți splendide! O să-i ridicați moralul fratelui vostru, o să-l luați la dans în seara asta, nu-i așa?

Și a plecat să împartă politețurile obișnuite.

O urmăream din priviri pe această femeie mărunțică și subțiratică. Grația ei, ținuta, vitalitatea, eleganța, clasa ei…

Parizianca…

Fața Lolei s-a întunecat. Două fetițe adorabile alergau râzând să se alăture alaiului.

— Bun, a zis, eu cred că mă duc să-i țin de urât lui Simon…

Am rămas plantată ca o tâmpită în mijlocul pieței, cu poalele sariului pleoștite.

Nu pentru mult timp, veți spune, fiindcă verișoara noastră Sixtine s-a apropiat strigând:

— Hei, Garance! Harikrișna! Te duci la vreun bal mascat sau ceva de genul ăsta?

M-am silit să zâmbesc, ferindu-mă cu grijă să fac vreun comentariu despre mustața ei prost decolorată sau despre taiorul ei măr-verde de la Christine Laure din Besançon.

După ce mi-a întors spatele, s-a lipit de mine mătușa Geneviève:

— Dumnezeule, tu ești, micuța mea Clémence? Dumnezeule, ce e belciugul ăla de fier din buricul tău? Nu te deranjează?

Bun, mi-am zis, mă duc să-i caut pe Simon și pe Lola la cafenea…

Erau amândoi pe terasă. Cu câte o jumătate de halbă la îndemână, gâtul întins la soare și picioarele lungite pe pardoseală.

M-am așezat cu un pârâit și am comandat același lucru ca ei.

Mulțumiți, împăcați, cu buzele tivite de spumă, ne uitam la oamenii binevoitori care stăteau în poartă și îi comentau pe oamenii binevoitori din fața bisericii. Ce spectacol minunat!

— Hei, aia de colo nu e noua nevastă a încornoratului de Olivier?

— Bruneta aia mărunțică?

— Nțț, blonda de lângă familia Larochaufee…

— Ajutor! E și mai nasoală decât prima. Ia uitați-vă în ce sac e îmbrăcată…

— Gucci contrafăcut.

— Exact. Și nici măcar unul produs la Ventimiglia. Guu-ci contrafăcut la Beijing.

— Ce rușine!

Am fi putut continua în felul ăsta ore în șir, dacă n-ar fi apărut Carine să ne caute:

— Nu veniți? Mai e puțin și începe…

— Acum, acum… a zis Simon, numai să-mi termin berea.

— Dacă nu mergem în clipa asta, or să se ocupe toate locurile bune și n-o să mai văd nimic…

— Du-te atunci. Te ajung din urmă.

— Te grăbești, da?

Era deja la vreo douăzeci de metri, când s-a întors și a strigat:

— Treci pe la mica băcănie din față și ia niște orez!

S-a întors iar:

— Nu unul prea scump, da? Ia niște Uncie Ben's, ca ultima oară! E destul de bun pentru asta…

— Mda, mda… a mormăit în barbă.

Am zărit-o în depărtare pe mireasă la brațul tatălui ei. Cea care va avea în curând o liotă de plozi cu urechi de Mickey Mouse. Am numărat întârziații și l-am aplaudat pe băiatul de cor, care galopa cu toată viteza, împiedicându-se în tunica albă.

Când clopotele au amuțit și localnicii s-au întors la mușamalele lor, Simon a zis:

— Am chef să-l văd pe Vincent.

— Știi, chiar dacă îl sunăm acum, a răspuns Lola ridicându-și geanta, până când vine…

În clipa aia a trecut pe lângă noi un puști de la nuntă, îmbrăcat în niște pantaloni de stofă și cu cărare într-o parte. Simon l-a oprit:

— Hei! Vrei să câștigi cinci runde la jocurile mecanice?

— Mda…

— Atunci întoarce-te la slujbă și vino să ne cauți după predică.

— Îmi dați banii acum?

Nu-mi vine să cred. Puștii din ziua de azi sunt incredibili…

— Uite, tinere escroc. Dar nu te ții de glume, da? Vii să ne cauți?

— Am timp să fac un joc acum?

— Bine, du-te, a oftat Simon, iar după aceea, direcția orgă…

— OK.

Am mai rămas o clipă așa, apoi a adăugat:

— Dacă am merge să-l vedem?

— Pe cine?

— Păi, pe Vincent!

— Când? am zis eu.

— Acum.

— Acum?

— Vrei să spui: acum? a repetat Lola.

— Ai luat-o razna? Vrei să te urci în mașină și să pleci în clipa asta?

— Dragă Garance, cred că ai rezumat perfect intențiile mele.

— Ești nebun, a zis Lola, doar n-o să plecăm așa!

— Și de ce nu? (S-a scotocit după niște mărunțiș prin buzunar.) Haideți, fetelor, veniți?

Nu reacționam în niciun fel. A ridicat brațele spre cer:

— O ștergem, vă spun! O întindem! Ne luăm tălpășița. Spălăm putina și ne luăm picioarele la spinare. Fugim!

— Și Carine?

A lăsat brațele jos.

A scos un stilou din sacou și a întors suportul de pahar.

„Am plecat să vizităm castelul lui Vincent. O las pe Carine în grija ta. Lucrurile ei sunt în fața mașinii tale. Te sărutăm."

— Stai puțin, piciule! Schimbare de planuri! Nu ești obligat să mergi la slujbă, dar trebuie să-i dai asta doamnei în gri cu pălărie roz care se numește Maud, priceput?

— Priceput.

— Cum stai?

— Am două *extra-ball-uri.*

— Repetă ce ți-am spus adineauri.

— Îmi trec numele în tabelul de onoare și după aceea îi dau suportul dumneavoastră de bere unei doamne cu pălărie roz pe care o cheamă Maud.

— O pândești și i-l dai când iese din biserică.
— OK, dar asta o să coste ceva în plus…
Se distra copios.

— Ai uitat trusa de machiaj…
— Ups. Stânga-mprejur. Asta nu mi-ar ierta-o niciodată…
Am așezat-o la vedere pe geanta ei și am demarat din nou într-un nor de praf. De parcă tocmai am fi spart o bancă.

La început nu aveam curajul să vorbim. Eram puțin emoționați și Simon se uita în oglinda retrovizoare la fiecare zece secunde.

Ne așteptam probabil să auzim sirena unei mașini de poliție trimisă pe urmele noastre de o Carine turbată de furie și cu gura plină de spume. Dar nu, nimic. Liniște totală.

Lola stătea în față, iar eu mă sprijineam cu coatele de scaunele lor. Fiecare aștepta să risipească cel de-alături stânjeneala.

Simon a dat drumul la radio și cei de la Bee Gees au început să behăie:

And we're stayin' alive, stayin' alive…
Ha, Ha, Ha, Ha… Stayin' alive, stayin' alive…

O, vai de noi! Era prea frumos ca să fie adevărat. Era un semn! Era mâna lui Dumnezeu! (Nu. Era o dedicație de la Patou pentru Dany, ca să sărbătorească întâlnirea lor la balul din Treignac în 1978, însă asta n-am aflat decât mai târziu.) Am repetat în cor: „HA! HA! HA! HA! STAYIN' ALIIIIIIIIIII-VE…”, în timp ce Simon zigzaga pe D114, desf[cându-și nodul de la cravată.

Mi-am scos din nou fusta, iar Lola mi-a întins pălăria ca s-o așez lângă mine.

La câți bani dăduse pe ea, era un pic dezamăgită.

— Bah… i-am spus ca s-o consolez, o s-o porți la nunta mea…

Râsete – homerice – în habitaclu.

Veselia revenise. Reușiserăm să expulzăm extraterestrul din nava spațială.

Nu ne mai rămânea decât să recuperăm ultimul membru al echipajului.

Eu căutam bârlogul retras al lui Vincent pe hartă, iar Lola făcea pe DJ-ul. Aveam de ales între France Bleu Creuse și Radio Găinușa. Nimic prea antrenant, dar ce importanță avea? Pălăvrăgeam ca niște mori stricate.

— Nu te-am crezut niciodată în stare de o chestie ca asta, a spus într-un sfârșit întorcându-se spre șoferul nostru.

— Cu vârsta devii mai înțelept, a replicat Simon zâmbind și acceptând una din țigările mele.

Mergeam de două ore și tocmai le povesteam sejurul meu la Lisabona când…

— Ce e? s-a neliniștit Lola.

— N-ai văzut?

— Ce să văd?

— Câinele.

— Care câine?

— Cel de pe trotuar…

— Mort?

— Nu. Abandonat.

— Ei, n-are rost să te întristezi în halul ăsta!
— Nnnu, dar e din cauză că i-am văzut privirea, înțelegi?
Nu înțelegeau.
Și totuși potaia aia mă scanase, eram sigură.
Chestia asta m-a aruncat într-o deprimare cumplită, însă apoi Lola și-a amintit de escapada noastră, masacrând în gura mare muzica din *Misiune Imposibilă,* și m-am gândit la altceva.

Țineam harta în mână, visam cu ochii deschiși, revedeam frânturi din noaptea trecută. O făcusem pe șmechera la ultima mână cu un careu de nimic, dar în fine… Câștigasem până la urmă…
Toate astea începeau să capete sens acum.

Când am ajuns, tocmai începea ultima vizită.
Un june alb ca o andivă, cam slinos și cu o privire de vițel în aspic ne-a sfătuit să ne alăturăm grupului de la etajul întâi.

Erau acolo câțiva turiști rătăciți, niște femei cu celulită, un cuplu de învățători preocupați de Mefisto, familii echitabile, puști mofturoși și o mână de batavi. Toți s-au întors când ne-au auzit intrând.
Vincent nu ne văzuse. Stătea cu spatele și vorbea despre crenelurile lui cu o înflăcărare pe care nu i-o cunoșteam.

Primul șoc: purta un blazer ponosit, o cămașă în dungi, butoni la manșete, o eșarfă vârâtă sub guler și niște pantaloni jerpeliți cu manșetele întoarse. Era ras cu grijă și avea părut pieptănat pe spate.
Al doilea șoc: spunea numai grozăvenii.

Castelul se afla în familie de mai multe generații. Acum locuia acolo singur, așteptând să-și întemeieze un cămin și să repare șanțurile cu apă.

Era un loc blestemat, fiindcă fusese construit în taină pentru amanta celui de-al treilea bastard al lui Francisc I, o oarecare Isaure de Haut-Brebant, care era nebună de gelozie din cauza lui, se zice, și un pic vrăjitoare la vremea ei.

…Chiar și astăzi, doamnelor și domnilor, în nopțile în care luna e roșie în primul decan, se aud zgomote foarte stranii, un soi de horcăituri urcând din pivnițe, care altădată foloseau drept temniță…

Amenajând bucătăria modernă pe care o veți vedea imediat, bunicul meu a descoperit oseminte datând din perioada Războiului de 100 de Ani și câțiva scuzi cu pecetea lui Ludovic cel Sfânt. În stânga dumneavoastră se află o tapiserie din secolul XII, iar în dreapta dumneavoastră – un portret al faimoasei curtezane. Observați alunița de sub ochiul stâng, semn incontestabil al unui blestem divin…

Nu trebuie să scăpați prilejul de-a admira priveliștea de pe terasă… În zilele cu vânt puternic se zăresc turlele de la Saint-Roch…

Pe aici, vă rog. Atenție la treaptă.

Ciupiți-mă, visez.

Turiștii priveau cu luare-aminte alunița vrăjitoarei și îl întrebau dacă nu i se făcea niciodată frică noaptea.

— Zău că da, însă am cu ce să mă apăr!

Arăta spre armuri, halebarde, arbalete și spre celelalte arme atârnate de-a lungul scării.

Oamenii încuviințau gravi din cap și aparatele foto se ridicau.

Ce era delirul ăsta?

Când am trecut prin fața lui, ieșind din încăpere, fața i s-a luminat. O, ceva extrem de discret. O înclinare a capului, cel mult. Acea complicitate a sângelui și a vechilor legături de familie.

Marca nobilimii.

Chicoteam printre coifuri și archebuze în timp ce el continua să peroreze despre dificultățile întreținerii unei asemenea hardughii…

Patru sute de metri pătrați de acoperiș, doi kilometri de streșini, treizeci de camere, cincizeci și două de ferestre și douăzeci și cinci de șemineuri, dar… niciun fel de încălzire. Nici de electricitate, de altfel. Și nici apă curentă, acum că tot m-ați făcut să mă gândesc la asta! De unde și dificultatea, pentru umilul dumneavoastră servitor, de a-și găsi o logodnică…

Oamenii râdeau.

…Aici e un portret foarte rar al contelui de Dunois. Observați armoariile pe care le veți găsi sculptate și pe frontonul scării mari din colțul nord-vestic al curții.

Acum pătrundem într-o încăpere cu alcov, amenajată în secolul XVIII de către strămoașa mea, marchiza de La Lariotine, care organiza vânători cu gonaci prin împrejurimi… Din păcate, nu numai cu gonaci… Iar bietul meu unchi, marchizul, nu avea de ce să invidieze coarnele de cerb impunătoare pe care le-ați putut admira adineauri în sufragerie…

Aveți grijă, doamnă, e fragil. Vă sfătuiesc în schimb să aruncați o privire prin micul cabinet de toaletă… Periile de păr, cutiile pentru săruri și borcănașele cu pomadă sunt de origine… Nu, aceasta,

domnișoară, este o oală de noapte din a doua jumătate a secolului XX, iar acesta este un vas pentru absorbirea umidității…

…Ajungem acum la cea mai frumoasă parte a castelului, scara în spirală din aripa de nord, cu superba sa boltă semicilindrică. Veritabilă capodoperă a Renașterii…

Vă rog să nu atingeți nimic, fiindcă timpul își face lucrarea grandioasă și mii de degete, îmi pare rău, fac cât o daltă…

Aveam halucinații.

Din păcate nu pot să vă arăt capela, care se află în curs de renovare, dar vă rog din suflet să nu părăsiți modesta mea locuință fără să faceți un tur al parcului, unde veți simți cu siguranță vibrațiile stranii emanate de aceste pietre menite, vă reamintesc, să adăpostească iubirile unui bărbat pe jumătate rege, prins în mrejele unei făcătoare de farmece tulburătoare…

Murmure în rândul adunării.

…Doritorii de vederi, fotografii-suvenir în armură și toalete vor găsi toate astea la ieșirea din parc…

Urându-vă o zi bună, îmi permit, doamnelor și domnilor, să vă amintesc să nu-l uitați pe ghid. Dar de ce spun oare ghid? Bietul prizonier al acestei locuințe! Sclavul privilegiat care nu vă cere pomană, ci câțiva bănuți cu care să-și ducă zilele până la întoarcerea contelui de Paris.

Mulțumesc.

Mulțumesc, doamnelor.

Thank you, sir…

Am urmat grupul în timp ce el se retrăgea printr-o ușă secretă.

Băștinașii erau vrăjiți.

Am fumat câte o țigară așteptându-l.

Tipul de la intrare închinga puștii într-o armură boțită și le făcea o poză cu arma pe care și-o alegeau.

Doi euro fotografia polaroid.

Jordan! Fii atent, o să-i scoți ochii surorii tale!

Tipul era fie super calm, fie super indiferent, fie super idiot. Se mișca încet și părea complet lipsit de nervi. Cu o țigară Gitane Mais în colțul gurii și șapca lui Chicago Bulls întoarsă invers, era o apariție destul de derutantă. Desprinsă parcă din *Fantasia chez Ies ploucs*[15].

Jordan! Lasă aia din mână!!!

După ce au plecat oamenii, Super Idiotul a luat o greblă și s-a îndepărtat mestecându-și chiștocul.

Începeam să ne întrebăm dacă micul baron de La Lariotine va catadicsi vreodată să apară…

Eu repetam întruna: „Am halucinații… Am halucinații… Nu, chiar am halucinații”, clătinând din cap.

Simon se interesa de mecanismul podului mobil, iar Lola curăța un trandafir agățător.

Vincent a apărut zâmbind. Acum purta niște blugi negri tociți și un tricou cu Sundyata.

— Hei, ce faceți pe-aici?

— Ne era dor de tine…

— O, ce drăguț!

— Cum merge?

— Super. Nu trebuia să fiți la nunta lui Hubert?

— Ba da, dar am greșit drumul.

— Înțeleg… Cool.

Era neschimbat. Calm, amabil. Nu foarte emoționat să ne vadă, totuși ciudat de mulțumit.

Pierrot lunaticul al nostru, marțianul nostru, fratele nostru mai mic, Vincent al nostru.

Era cool.

— Ei, a zis desfăcând brațele, ce părere aveți despre micul meu camping?

— Stai puțin, ce e cu toate tâmpeniile astea? l-am întrebat.

— Care? Chestiile pe care le-am povestit adineauri? O… Nu, nu sunt numai tâmpenii. Isaure chiar a existat, doar că… în sfârșit, nu sunt foarte sigur că a venit pe-aici… După arhive ar fi fost mai degrabă de pe domeniul vecin, dar cum castelul de-alături a ars… Trebuia să-i găsim și ei un cămin, nu-i așa?

— Nu, chestia aia cu strămoșii tăi, lookul tău de aristocrat și toate minciunile alea gogonate pe care li le-ai îndrugat adineauri.

— A, aia…? Păi, puneți-vă în locul meu! Am venit la începutul lui mai ca să mă ocup de sezon. Bătrâna mi-a spus că pleca la o cură și că avea să-mi plătească prima lună la întoarcere. De-atunci n-am mai auzit de ea. A dispărut fără urmă. Suntem deja în august și n-am văzut încă nimic. Nici castelană, nici foaie de salariu, nici mandat, nimic. Trebui să halesc și eu ceva! De aia am fost silit să inventez toate aiurelile astea. N-am decât bacșișurile ca să trăiesc și bacșișurile astea nu pică din cer. Oamenii vor ceva în schimbul banilor pe care ți-i dau și, după cum vezi, nu suntem tocmai la Disneyland… Atunci Subsemnatu’ scoate blazerul și șevaliera și se urcă pe creneluri!

— E o nebunie!

— Ei, domnița mea, tre' să faci ce tre' să faci…

— Și ăla de colo?

— Ala e Nono. E plătit de primărie.

— Și, ăăă… E, ăăă… Are toate doagele?

Vincent tocmai termina de răsucit o țigară:

— Nu știu. Nu știu decât că ăsta e Nono. Dacă-l înțelegi pe Nono, totul merge bine, dacă nu, treaba e nasoală.

— Și ce faci toată ziua?

— Dimineața dorm, după-amiaza asigur vizitele, iar noaptea îmi văd de muzica mea.

— Aici?

— În capelă. O să vă arăt… Dar voi? Ce mai faceți?

— Păi, ăăă… nimic. Voiam să te invităm la restau…

— Când? În seara asta?

— Păi, da, cap sec! Doar nu după următoarea cruciadă!

— A, nu, dar în seara asta nu se poate… Nono o mărită pe nepoată-sa și sunt invitat…

— Ei, să ne spui dacă te deranjăm, da?!

— Deloc! E cool că sunteți aici. O să aranjăm chestia asta… Nono!

Celălalt s-a întors încet.

— Crezi că ar fi vreun deranj dacă fratele și surorile mele ar veni și ei în seara asta?

Ne-a privit lung, apoi a întrebat:

— E frățâne-tu?

— Mda.

— Și ele? Sunt surioarele tale?

— Da.

— Sunt încă virgine?

— Ei, Nono, nu despre asta vorbim aici! Nono, ce naiba… Crezi că pot veni în seara asta?

— Cine?

— Of, fir-ar să fie, o să mă bage în mormânt individul ăsta, păi, ei!

— Unde să vină?

— La nunta lui Sandy!

— Sigur. De ce mă întrebi?

A arătat cu bărbia spre mine și a adăugat:

— O să vină și ea?

Ups.

Sper să mă lase în pace Gollumul ăsta hidos…

Vincent era terminat.

— Mă omoară cu zile. Ultima oară nu știu ce naiba a făcut, dar un puști a rămas blocat în armură și a trebuit să chemăm pompierii… Nu vă mai prăpădiți de râs, se vede că nu voi vă bateți capul cu el toată ziua…

— Atunci de ce te duci la nunta nepoată-sii?

— N-am cum să nu mă duc. Vedeți voi, e foarte sensibil… Așa, așa, râdeți, fecioarelor… Simon, nu-i așa că astea două sunt la fel de serioase ca-ntotdeauna… Și-apoi, maică-sa îmi dă o grămadă de bunătăți. Pateuri făcute în casă, legume din grădina ei, cârnați… Fără ea n-aș fi rezistat.

Aveam halucinații.

— Bine, asta nu e tot… Trebuie să fac casa, să curăț budele, să-l ajut pe celălalt cretin să grebleze aleile și să închid toate ușile.

— Și câte sunt?

— Optzeci și patru.

— O să te ajutăm…

— Cool, e drăguț din partea voastră. Uitați, acolo mai e încă o greblă și pentru toalete luăm furtunul cu apă.

Ne-am suflecat mânecile hainelor noastre frumoase și ne-am pus cu toții pe treabă.

— Cred că e bine. Vreți să faceți o baie?

— Unde?

— E un râu mai jos…

— E curat? a întrebat Lola.

— Nu se pișă vulpile în el? am adăugat eu.

— Poftim?

Nu eram prea dornice.

— Tu te duci?

— În fiecare seară.

— Atunci te însoțim…

Simon și Vincent mergeau înainte.

— Am un disc de 33 cu MC5 pentru tine.

— Serios?

— Mda…

— Din prima imprimare?

— Mda…

— Cool. Cum ai făcut ca să-l găsești?

— Păi, nimic nu e prea frumos pentru monseniorul!

— Faci baie?

— Sigur.

— Hei, fetelor, faceți baie?

— Nu cât celălalt obsedat e prin preajmă, am murmurat la urechea Lolei.

— Nu, nu! Ne uităm la voi!

— E acolo, am scrâșnit eu din dinți. Îl simt. Ne pândește din dosul frunzișului…

Sora mea râdea.

— Am halucinații, îți jur.

— Am înțeles că ai halucinații, am înțeles. Hai, stai jos!

Lola scosese revista *Closet* din geanta mea și căuta horoscopul.

— Ești Vărsătoare, nu-i așa?

— Cum? Vărsătoare de ce? am întrebat întorcându-mă repede ca să-l pun pe fugă pe onanistul de Nono.

— Bun… Mă asculți?

— Da.

— Fiți în gardă. În această perioadă dominată de Venus în Leu se poate întâmpla orice. O întâlnire, marea Iubire, cel pe care îl așteptați e foarte aproape. Puneți-vă la bătaie farmecul și sex-appeal-ul și, mai ales, fiți deschisă la orice oportunitate. Firea dumneavoastră dură v-a jucat adesea feste urâte. E timpul să vă primiți porția de romantism:

Idioata murea de râs.

— Nono! Întoarce-te! Aleasa ta e aici! O să-și primească porția de ro…!

I-am astupat gura cu mâna.

— Prostii. Sunt sigură că ai inventat totul…

— Nicidecum! Uită-te singură!

I-am smuls fițuica din mâini.

— Arată-mi…

— Uite-aici… *dominată de Venus în Leu,* nu inventez nimic…

— Prostii…

— În sfârșit, dac-aș fi în locul tău, aș fi totuși în gardă…

— Pfui… toate chestiile astea sunt niște aiureli…

— Ai dreptate. Să vedem mai degrabă ce se mai întâmplă pe la Saint-Tropez…

— Stai… Nu-mi spune că sânii ăștia sunt adevărați!

— Într-adevăr, n-aș spune asta.

— Și ai văzut… Hiiiii! Simon, șterge-o sau o sun pe nevastă-ta!

Băieții au venit scuturându-se spre noi.

Am fi putut să bănuim… Să ne amintim, mai degrabă… Vincent, cu obrajii umflați de apă, a început s-o alerge peste câmpuri pe Lola, care țipa și semăna în urma ei nasturii de la rochie.

Am adunat repejor lucrurile noastre și m-am grăbit să-i ajung, scuipând printre dinți „ușșș"-uri, „zâttt"-uri și „câșșș"-uri spre toate tufișurile din împrejurimi, cu arătătoarele și degetele mici ridicate ca niște coarne de melc.

Piei, Satană!

Vincent ne-a dus să-i vizităm apartamentele private din dependințe.

Rudimentare.

Coborâse un pat de la primul etaj, unde era prea cald, și își stabilise cartierul general în grajduri. Ca din întâmplare, alesese boxa lui Inimă Drăguță.

Între Polca și Taifun…

Era înțolit ca un milord. Cizme văcsuite impecabil. Costum alb pur din anii '70. Talie joasă și cămașă din mătase roz pal, cu gulerul atât de ascuțit încât atingea răscroiala mânecilor. Pe oricine altcineva ar fi arătat ridicol, însă pe el părea distins.

A trecut să-și ia chitara. Simon a înșfăcat cutia cu cadoul și am coborât cu toții în sat.

Lumina serii era foarte frumoasă. Tot ținutul – ocru, arămiu, aur vechi – se odihnea după ziua aceea lungă. Vincent ne-a rugat să ne întoarcem ca să-i admirăm donjonul.

O splendoare.

— Vă bateți joc…

— Deloc, deloc… a zis Lola, preocupată întotdeauna de Armonia Universală.

Simon s-a apucat să intoneze:

— Ooo, casteeelul meu eee cel mai frumooos dintre casteeele…

Simon cânta, Vincent râdea și Lola zâmbea. Mergeam tuspatru pe mijlocul unei șosele fierbinți de la intrarea într-un mic sat din Indre.

În aer plutea un miros de gudron, de mentă și de fân uscat. Vacile ne admirau și păsările se chemau una pe alta la masă.

Câteva grame de încântare.

Lola și cu mine ne puseserăm iar pălăria și costumele.

Fără niciun motiv. O nuntă e o nuntă.

În sfârșit, asta ne spuneam până să ajungem la destinație…

Am intrat într-o sală de festivități supraîncălzită, care mirosea încă a sudoare și a șosete vechi. Saltelele erau stivuite într-un colț și mireasa stătea sub un coș de baschet. Părea ușor depășită de evenimente.

Mese lungi ca la banchetul lui Asterisc, vin de țară în canistre și muzichie la maxim.

O doamnă corpolentă, împachetată toată în dantele foșnitoare, s-a repezit la fratele meu:

— A! Uite-l! Vino, fiule, vino! Nono mi-a spus că erai în familie… Veniți cu toții, veniți pe-aici! O, ce drăguți sunt! Ce pălărie frumoasă! Și ea, ce slabă e micuța! Ei bine? Nu vă dau nimic de mâncare la Paris? Așezați-vă. Mâncați, copii! Mâncați bine! Sunt de toate. Rugați-l pe Gérard să vă dea ceva de băut. Gérard! Vino încoace, băiete!

Vincent nu reușea să mai scape de sărutările ei, iar eu, eu făceam comparații. Mă gândeam la contrastul dintre bunăvoința acestei doamne necunoscute și disprețul politicos al strămătușilor mele de mai adineauri. Aveam halucinații, ce mai…

— N-ar fi bine să mergem totuși s-o salutăm pe mireasă?

— Așa e, salutați-o și vedeți dacă îl găsiți pe Gérard… Numai să nu fi căzut pe sub vreo masă, ar fi foarte urât.

— Ce cadou ai acolo? l-am întrebat pe Simon.

Nu știa.

Am îmbrățișat-o pe rând pe mireasă.

Mirele era roșu ca para focului și se uita cu niște ochi uluiți la superbul platou pentru brânzeturi ales de Carine, pe care nevastă-sa îl despacheta. Era o chestie ovală, cu mânere din bucăți de butuc de vie și frunze de viță modelate în plexiglas.

Nu avea un aer prea convins.

Ne-am așezat la un capăt al mesei, întâmpinați cu brațele deschise de cei doi unchi care erau deja plecați de-a binelea.

— Gé-rard! Gé-rard! Gé-rard! Hei, puștilor! Mergeți să aduceți ceva de mâncare pentru prietenii noștri! Gérard! Unde s-o fi vârât,

pentru numele lui Dumnezeu?

Gérard a venit cu canistra lui și petrecerea a început.

După macedonia de legume cu maioneză în scoica ei Saint-Jacques, oaia la proțap în cartofii ei prăjiți cu maioneză, brânza de capră (a se pronunța „cabrî”) și cele trei porții de tort de bezea cu frișcă, toată lumea s-a dat la o parte pentru a le face loc lui Guy Macroux și orchestrei lui care interpreta melodii siropoase.

Eram ca niște preafericiți. Cu urechile la pândă și cu ochii larg deschiși, în dreapta, mireasa deschidea balul împreună cu tatăl ei pe un Strauss interpretat la acordeon, în stânga, unchii începeau să se ciorovăiască strașnic din cauza noului sens interzis din fața brutăriei Pidoune.

Totul era pitoresc.

Nu. Mai mult de-atât și mai puțin condescendent: savuros.

Guy Macroux aducea oarecum cu Dario Moreno.

Mustață scurtă cănită cu Régécolor, jiletcă strălucitoare, giuvaiere de preț și voce de catifea.

La primele măsuri ale acordeonului toată lumea era pe ring.

Ce îi sade bine, aha, e puțin cha-cha-cha

— Au!

Ce îi trebuie, oho, e un pas de mambo

— Ou!

— Haideți! Toată lumea odată!

La la la la… la la la la la…

— Nu aud nimic!

LA LA LA LA… LA LA LA LA LA…

— Și cei din spate! Bunicuțele! Cântați cu noi, fetelor!
Opidibi poi poi!

Lola și cu mine eram dezlănțuite, iar eu am fost nevoită să-mi suflec fusta ca să țin ritmul.

Băieții, ca de obicei, nu dansau. Vincent ducea cu zăhărelul o domnișoară cu decolteu lăptos, iar Simon asculta amintirile încâlcite ale unui babalâc senil.

Apoi am avut parte de *Jartiera! Jartiera! Jartiera!,* cu dezmățurile și cu cârnații groși care-ți cad greu la stomac. Tânăra soție fusese cărată până la o masă de ping-pong și… hmm… chestia asta nu merită osteneala să fie povestită. Sau poate că sunt eu prea delicată.

Am ieșit afară. Parisul începea să-mi lipsească.

Lola a venit să mi se alăture la *ză moonlight cigarette.*

Era urmată de un tip cu păr mulat (adică acoperit din belșug cu un păr satinat de sudoare), care ținea neapărat să o invite din nou la dans.

Cămașă cu mâneci scurte în stil hawaiian, pantaloni de vâscoză, șosete albe cu dungă de tenis și mocasini cusuți.

Un farmec înnebunitor.

Și, și, și… era să uit: faimoasa vestă din piele neagră cu buzunare la piept! Trei pe stânga și două pe dreapta. Plus cuțitul de la centură. Plus mobilul în husa lui. Plus cercel în ureche. Plus *glassiz.* Plus lanț pentru portofel. Minus bici.

Indiana Jones în persoană.

— Mă prezinți?
— Ăăă… Mda… Deci, ăăă… Sora mea Garance și ăăă…
— Mi-ai uitat deja numele mic?
— Ăăă… Jean-Pierre?
— Michel.
— A, da, Michel! Michel – Garance, Garance – Michel…
— Bună, am zis cât de serios am putut.
— Jean-Michel. Mă cheamă Jean- Michel… Jean ca în „jandarm” și Michel ca în muntele Saint-Michel, dar fără nicio ranchiună, aha… Bună! Deci sunteți surori? E nostim, nu semănați deloc… Sunteți sigure că una din voi nu-i a poștașului?
Rrrr Rrrr Rrrr.

Când tipul s-a îndepărtat, Lola a clătinat din cap:
— Nu mai pot. M-am procopsit cu prostul cantonului. Are un umor de o delicatețe… nici măcar Capetele Tari[16] nu l-ar vrea… E o calamitate, tipul ăsta…
— Taci, vine înapoi.
— Hei, o știi pe aia cu tipul care are cinci scule?
— Ăăă… nu. N-am norocul ăsta.
— Deci e un tip care are cinci scule.
Tăcere.
— Și? întreb eu.
— Și îi vin chiloții ca o mănușă!
Ajutor.

— Dar pe cea cu curva care nu vrea s-o sugă?
— Cum?
— Știi cum o cheamă pe o curvă care nu vrea s-o sugă?

Mai ales fața surorii mele mă făcea să râd. Sora mea, întotdeauna atât de stilată cu rochiile ei Saint Laurent vintage, rămășițele sale minunate de dans clasic, fața ei împietrită și bufeurile când e vorba să mănânce pe o față de masă din hârtie… Aerul ei uluit și ochii mari ca niște farfurioare din porțelan de Sèvres – era ceva grandios.

— Deci?

— O, nu. Mă dau bătută și eu…

(Stilat *și* amuzant. Îl ador.)

— Ei bine, nu o cheamă. Ha-ha-ha!

Gata, se lansase… S-a întors spre mine, agățându-se cu degetele mari de buzunarele vestei:

— Dar tu? Pe aia cu tipul care își înfășoară hamsterul cu bandă izolatoare o știi?

— Nu, dar n-am niciun chef să mi-o spui, fiindcă e prea scârboasă.

— A, da? Deci o știi?

— Ăăă, uite ce e, Jean-Muntelesaintmichel, trebuie să vorbesc puțin cu sora mea, așa…

— Bine, bine, o șterg. Hai… Pe curând, fufelor!

— Gata? A plecat?

— Da, dar vine Toto să-i ia locul.

— Cine e Toto?

Nono s-a așezat pe un scaun în fața noastră.

Ne privea, frecându-și cu mare râvnă interiorul buzunarelor de la pantaloni.

Bun.

Probabil că avea o iritație locală de la costumul cel nou…

Sfânta Lola i-a aruncat un zâmbet ușor, ca să se simtă în largul lui.

De genul: Cucu, Nono! Suntem noii tăi prieteni. Bun venit în inima noastră…

— Sunteți încă virgine? ne-a întrebat.

Hotărât lucru, chestia asta devenea o fixație… (Nu zău!)

Sora Zâmbet nu s-a fâstâcit:

— Deci așa, dumneata ești paznicul castelului?

— Tu, gura! Vorbesc cu aia care are țâțe mari.

Știam. Da, știam. Că mai târziu vom râde de asta. Că într-o zi vom fi bătrâne și, fiindcă n-am făcut niciodată la modul serios gimnastică pentru perineu, vom face pe noi de râs amintindu-ne seara asta. Însă acum nu-mi venea deloc să râd, fiindcă… fiindcă lui Nono îi curgeau puțin balele în colțul gurii în care nu avea chiștocul, iar asta era de-a dreptul deprimant. Firicelul acela de salivă care nu contenea să zemuiască în lumina lunii…

Din fericire, în momentul acela au apărut Simon și Vincent.

— Ne eclipsăm?

— Bună idee.

— Vă ajung din urmă, mă duc să-mi caut mandolina.

Întreaga iubire ce-o am pentru tineee…

Uap du ua duua duua… Uap du ua…

Vocea lui Guy Macroux răsuna în tot satul, iar noi dansam între mașini.

Strigătele mele de bucurieeeeeeee, ți se datorează țieeeeeeee…

— Unde mergem acum?

Vincent înconjura castelul și o apuca pe un drum întunecos.

— Să bem un ultim pahar. Un fel de *after*, dacă preferați… Sunteți obosite, fetelor?

— Și Nono? Ne-a urmărit?

— Nu… Dă-l încolo… Ei? Veniți?

Era o șatră de țigani. Se zăreau vreo douăzeci de rulote, unele mai lungi decât altele, camionete mari și albe, rufe, plăpumi, biciclete, țânci, lighene, pneuri, antene parabolice, televizoare, oale-minune, câini, găini și chiar un porcușor negru.

Lola era îngrozită:

— E trecut de miezul nopții și copiii nu sunt culcați. Bieții puști…

Vincent râdea.

— Ți se pare cumva că au un aer nefericit?

Râdeau, alergau în toate părțile și săreau pe Vincent. Băieții se luptau ca să-i ducă chitara și fetițele îl luau de mână. Brățările mele le fascinau.

— Se duc la Saintes-Maries-de-la-Mer… Sper să plece înainte de întoarcerea bătrânei, fiindcă eu le-am spus să se instaleze aici…

— Ai zice că ești căpitanul Haddock din *Bijuteriile de la Castafiore,* râse pe înfundate Simon.

Un țigan bătrân l-a îmbrățișat.

— Ei bine, iată-te, fiule!

Își găsise ceva familii, cumătrul Vincent… Nu-i de mirare că o disprețuia pe a noastră.

Apoi a fost ca într-un film de Kusturica dinainte să i se urce fumurile la cap.

Bătrânii cântau niște cântece triste de moarte, care îți sfâșiau carnea de pe tine, tinerii băteau din palme și femeile dansau în jurul focului. Cele mai multe erau grase și prost îmbrăcate, dar când se mișcau, totul se unduia în preajma lor.

Copiii continuau să alerge peste tot, iar babele se uitau la televizor, legănând plozii. Aproape toți țiganii aveau dinți de aur și zâmbeau larg ca să ni-i arate.

Vincent se simțea în mijlocul lor ca peștele în apă. Cânta închizând ochii, un pic mai concentrat decât de obicei, ca să păstreze nota și distanța.

Bătrânii aveau unghii ca niște gheare și chitarele lor erau puțin scobite în locul în care le zgâriau.

Țuing, țuing, tac.

Chiar dacă nu înțelegeai nimic, nu era greu să ghicești cuvintele…

O, țara mea, unde ești? O, dragostea mea, unde ești?
O, prietenul meu, unde ești? O, fiul meu, unde ești?

Cu o urmare care spunea probabil cam așa:

Mi-am pierdut țara, nu mai am decât amintirile.
Mi-am pierdut dragostea, nu mai am decât suferințele.
Mi-am pierdut prietenul, cânt pentru el.

O bătrână ne servea beri răsuflate. Abia apucam să ne golim paharele, că pornea din nou la atac.

Lola avea ochii strălucitori, ținea doi puști pe genunchi și își freca bărbia de părul lor. Simon mă privea zâmbind.

Făcuserăm amândoi ceva drum de azi-dimineață…

Ups, iat-o din nou pe băbuța nostimă cu berea ei Valstar caldă…

I-am făcut semn lui Vincent ca să aflu dacă avea ceva de fumat, dar mi-a dat de înțeles că șșșt, mai târziu. Ia te uită, încă o diferență… La oamenii ăștia, care nu-și trimit copiii la școală, care lasă poate un mic Mozart să putrezească în maghernițele astea și care sunt foarte înțelegători cu legile noastre sedentare laborioase, nu se fumează iarbă.

Pe sfânta Merco-Benz, nu găsești așa ceva la noi.

— Voi, fetelor, n-aveți decât să dormiți în patul lui Isaure…

— Cu horcăiturile care urcă din vechile temnițe? Nu, mersi.

— Dar toate astea sunt niște prostii!

— Și celălalt țicnit care are cheile? Nici vorbă. Dormim cu voi!

— OK, OK, nu te enerva, Garance…

— Nu mă enervez! Numai că sunt încă virgină, închipuie-ți!

Obosită cum eram, reușisem totuși să-i fac să râdă. Eram destul de mândră de mine.

Băieții au dormit la Inimă Drăguță și noi la Taifun.

Simon ne-a trezit, fusese să ia cornuri din sat.

— De la Pidoule? l-am întrebat căscând.

— De la Pidoune.

În ziua aia Vincent n-a deschis porțile.

Închis din cauza căderilor de pietre, a scris pe o bucată de carton.

Ne-a dus să vizităm capela. Cu ajutorul lui Nono, mutase pianul din castel până în fața altarului și tuturor îngerilor din cer nu le mai rămânea decât să danseze swing în ritm.

N-am putut scăpa de un mic concert.

Era nostim să ne aflăm acolo într-o dimineață de duminică. Așezați într-o strană. Cuminți și reculeși în lumina vitraliilor, ascultând o nouă versiune din *cioc, cioc cioc on heaven's door…*

Lola voia să viziteze castelul de la cap la coadă. Eu l-am rugat pe Vincent să ne facă din nou turul. Ne-am năruit de râs.

Ne-a arătat totul: apartamentul castelanei, corsetele ei, scaunul ei găurit, capcanele ei pentru nutrii, rețetele ei de pate de nutrie, sticla ei de rachiu și vechiul ei *Bottin mondain*[17], unsuros de-atâta răsfoit. Apoi crama, pivnița, dependințele, șelăria, pavilionul de vânătoare și vechiul drum de rond.

Simon se minuna de ingeniozitatea arhitecților și a altor experți în fortificații. Lola strângea buruieni.

Stăteam pe o bancă de piatră și îi urmăream pe toți trei.

Frații mei rezemați în coate deasupra șanțurilor de apărare… Simon regreta probabil ultima lui minune cu telecomandă… Ah, dacă Sesil Deubeulyou ar fi fost acolo… Vincent îi citea probabil gândurile, fiindcă a precizat:

— Las-o baltă cu vapoarele tale… Sunt niște crapi monstruoși acolo… Ți le-ar înfuleca în mai puțin de două secunde…

— Serios?

Tăcere visătoare pentru mângâierea mușchiului de pe parapet…

— Dimpotrivă, murmură într-un sfârșit căpitanul nostru Ahab, ar fi mult mai nostim… ar trebui să mă întorc împreună cu Léo… Să lăsăm peștii ăștia uriași să înghită jucăriile pe care n-a avut niciodată

dreptul să le atingă ar fi lucrul cel mai bun care ni s-ar putea întâmpla la amândoi…

N-am auzit continuarea, dar i-am văzut bătând palma ca și cum ar fi încheiat o afacere frumoasă.

Și Lola mea, în genunchi, desenându-se în mijlocul margaretelor și al firelor de sângele-voinicului… Spatele surorii mele, pălăria ei mare, fluturii albi care se aventurau în preajmă-i, părul ei prins într-o coadă, ceafa ei, brațele ei pe care un divorț recent le descărnase și partea de jos a tricoului de care trăgea pentru a-și estompa culorile. Paleta asta de bumbac alb pe care o colora încetul cu încetul…

Niciodată n-am regretat atât de mult lipsa aparatului foto.

Vom pune asta în seama oboselii, dar m-am apucat să mă rostogolesc prin nalbe. Răbufnire puternică de tandrețe pentru cei trei de colo și intuiția că ne trăiam ultimele fărâme de copilărie…

De aproape treizeci de ani îmi făceau viața frumoasă… Ce aveam să devin fără ei? Când ne va despărți oare viața în cele din urmă?

Pentru că așa se întâmplă. Pentru că timpul îi desparte pe cei care se iubesc și nimic nu durează.

Ce trăiam acum, toți patru eram conștienți de asta, era un mic supliment. O amânare, o paranteză, un moment de grație. Câteva ore furate celorlalți…

Cât timp vom avea oare energia să ne smulgem astfel din cotidian și s-o ștergem? Câte permisii ne va mai îngădui viața? Câte tifle peste obraz? Câte mici găinării? Când ne vom pierde și cum vor slăbi legăturile?

Câți ani până să îmbătrânim?

Știu că eram cu toții conștienți de asta. Cunosc bine mintea noastră.

Pudoarea ne împiedica să vorbim despre asta, însă în acel moment precis al drumurilor noastre, o știam.

Că trăiam la picioarele acelui castel în ruine sfârșitul unei epoci și că ceasul schimbării se apropia. Că trebuia să ne dezbărăm de această complicitate, de această tandrețe, de această iubire oarecum aspră. Trebuia să ne distanțăm de ea. Să desfacem pumnul și să ne maturizăm în sfârșit.

Frații Dalton[18] trebuiau, la rândul lor, să plece fiecare pe drumul lui în lumina soarelui la asfințit…

Gâscă cum sunt, eram gata să mă fac singură să plâng, când am zărit ceva la capătul drumului…

Ce era chestia aia?

M-am ridicat mijind ochii.

Un animal, o mică vietate, înainta cu greu spre mine.

Era oare rănit? Ce era?

O vulpe?

O vulpe cu flaconul de urină trimisă de Carine?

Un iepure?

Era un câine.

Incredibil.

Era câinele pe care îl văzusem ieri din mașină și care se topise în parbrizul din spate…

Era câinele cu care îmi încrucișasem privirea la vreo sută de kilometri de-aici.

Nu, nu putea fi el… Și totuși da…

Măi să fie, am să intru în 30 Millions d’Amis[19]!

M-am așezat pe vine și am întins mâna spre el. Nu mai avea nici măcar puterea să dea din coadă. A făcut încă trei pași și mi s-a prăbușit la picioare.

Am rămas nemișcată câteva clipe. Nu mă simțeam în apele mele.

Un câine venise să-mi moară la picioare.

Dar nu, într-un sfârșit a gemut cu greu, încercând să-și lingă o labă. Sângera.

Lola a venit și a zis:

— Oare de unde a apărut câinele ăsta?

Am ridicat capul spre ea și am răspuns cu un glas stins:

— Am halucinații.

Acum făceam cu rândul toți patru să-l îngrijim. Vincent plecase să-i aducă apă, Lola îi pregătea ceva de mâncare, iar Simon furase o pernă din micul salon galben. A băut de parcă ar fi avut stomacul găurit și s-a prăbușit în praf. L-am cărat la umbră.

Era o întâmplare nebunească.

Am pregătit cele trebuincioase pentru picnic și am coborât la râu.

Simțeam un nod în gât gândindu-mă că probabil câinele va fi deja mort când o să ne întoarcem. Dar în sfârșit… Își alesese un loc frumos… Și niște bocitoare grozave…

Băieții au proptit sticlele de pietrele de la marginea apei, în timp ce noi întindeam pătura. Ne-am așezat și Vincent a spus:

— Ia te uită, a venit iar…

Câinele se târâse din nou până la mine. S-a făcut covrig lângă coapsa mea și a adormit imediat.

— Cred că încercă să-ți spună ceva, a zis Simon.

Râdeau toți trei, bătându-și joc de mine:

— Ei, Garance, nu face mutra asta! Te iubește, asta-i tot. Hai… *Cheese…* Nu e așa grav.

— Dar ce vreți să fac eu cu o potaie?! Mă vedeți pe mine crescând un câine în garsoniera mea minusculă de la etajul șase?

— N-ai ce face, a zis Lola, amintește-ți de horoscopul tău… Ești dominată de Venus în Leu și trebuie să te resemnezi. E marea întâlnire pentru care trebuia să te pregătești. Te-am prevenit doar…

Se amuzau copios.

— Ia asta ca pe un semn al destinului, a urmat Simon, câinele ăsta vine să te salveze…

— …ca să duci o viață mai sănătoasă, mai echilibrată, a întărit Lola.

— …ca să te trezești dimineața să-l duci la pipi, a adăugat Simon, ca să-ți cumperi un echipament de jogging și să ieși să te plimbi în natură în fiecare weekend.

— Ca să ai un program, să te simți responsabilă, și-a dat cu părerea Vincent.

Eram distrusă.

— Nu jogging, la naiba…

Vincent, care destupa o sticlă cu vin, a spus în cele din urmă:

— Pe deasupra, e chiar drăguț…

Vai, eram de acord. Chel, cu pielea roasă, jegos, plin de cruste, corcit și jigărit, dar… drăguț.

— După tot ce-a făcut ca să te găsească, sper că n-o să ai inima să-l abandonezi, nu-i așa?

M-am aplecat să-l privesc. Cam mirosea totuși…

— O să-l duci la SPA[20]?

— Hei… De ce eu? Vă reamintesc că l-am găsit împreună!

— Uite! a exclamat Lola. Îți zâmbește!

La naiba! Era adevărat. Se întorsese și dădea încet din coadă, ridicând ochii spre mine.

Of… De ce? De ce eu? Oare ar încăpea în portbagajul bicicletei mele? Și apoi, portăreasa, care nu mă vedea deloc cu ochi buni…

Și ce mănâncă?

Și cât trăiește?

Și săculețul pentru strâns rahații? Lesa autoblocantă, conversațiile idioate cu toți vecinii care ridică laba dinapoi după film și cu distribuitorii de saci pentru dejecții Toutounet?

Doamne…

Vinul roșu de Touraine era destul de rece. Am ronțăit jumări, am mâncat tartine cu afumătură groase ca niște plăpumi, ne-am delectat cu roșii călduțe și dulci, cu piramide cenușii din brânză de capră și cu pere din livadă.

Ne simțeam bine. Ne înconjurau susurul apei, freamătul vântului prin copaci și ciripitul păsărilor. Razele soarelui parcă se jucau cu râul, se iveau și apoi piereau, străpungând norii și alergând pe maluri. Câinele meu visa la asfaltul Panamului[21], mârâind de fericire, și muștele ne sâcâiau.

Am vorbit despre aceleași lucruri ca la zece ani, ca la cincisprezece ani sau ca la douăzeci de ani, adică despre cărțile pe care le citiserăm, filmele pe care le văzuserăm, muzicile pe care le ascultaserăm și locurile pe care le descoperiserăm. Despre Gallica, despre toate noile comori online, muzicienii care ne impresionau, despre biletele de tren, de concert sau de scuze pe care visam să ni le

oferim, expozițiile pe care aveam să le ratăm prin forța împrejurărilor, despre prietenii noștri, prietenii prietenilor noștri și poveștile de dragoste pe care le trăiserăm sau nu. Cel mai adesea, nu, de altfel, la asta eram cei mai buni. La povestit, vreau să spun. Întinși în iarbă, asaltați, pupați de tot felul de gângănii minuscule, râdeam de noi înșine, izbucnind în hohote și făcând insolație.

Apoi am vorbit despre părinții noștri. Ca de obicei. Despre mama și despre bătrân. Despre noile lor vieți. Despre iubirile lor și despre viitorul nostru. Pe scurt, despre acele câteva fleacuri și despre acei câțiva oameni care ne umpleau viețile.

Nu era mare lucru, nicio lume mare, și totuși… era ceva infinit.

Simon și Lola au povestit despre copiii lor. Despre progresele, năzbâtiile, frazele pe care ar fi trebuit să le noteze undeva înainte să le uite. Vincent a vorbit îndelung despre muzica sa, trebuia oare să continue? Unde? Cum? Cu cine? Îngăduindu-și ce speranțe? Iar eu le-am anunțat un nou colocatar, da, ăsta avea acte, le-am spus despre slujba mea, despre dificultățile mele de-a mă vedea ca pe un bun judecător. După atâția ani de studiu, să ai așa de puțină încredere în sine era un lucru neliniștitor.

Oare nu mă orientasem greșit? Unde o dădusem în bară? Și oare mă aștepta cineva undeva? Ceilalți trei m-au încurajat, m-au dojenit puțin, iar eu m-am prefăcut că accept bunăvoința lor.

De altfel, toți ne-am dojenit și ne-am prefăcut că acceptăm.

Pentru că viața era totuși pe undeva un fel de bluf, nu-i așa?

Acest covor prea scurt și aceste jetoane lipsă. Aceste mâini prea slabe, care ne împiedică întotdeauna să urmăm…

Aici am fost de acord toți patru, cu visurile noastre mari și chiriile noastre care trebuiau plătite în data de 5 a fiecărei luni.

Am destupat îndată altă sticlă ca să ne facem curaj!

Vincent ne-a făcut să râdem povestindu-ne ultimele sale decepții sentimentale:

— Stați așa, puneți-vă puțin în locul meu! O fată pe care o filez două luni de zile, o aștept șase ore în fața facultății, o scot de trei ori la restaurant, o conduc de douăzeci de ori până la căminul de la Mamadracului și pe care o invit la operă la prețul de zece euroi biletul! Rahat!

— Și nu s-a petrecut încă nimic între voi?

— Nimic. *Nada.* Niciun drac. Totuși, ce naiba! Două sute douăzeci de euro! Vă închipuiți câte discuri mi-aș fi putut cumpăra cu ei?

— Ei, cu un tip care face genul ăsta de calcule abjecte, o înțeleg… l-a luat Lola peste picior.

— Dar ai… ai încercat să o săruți? am întrebat eu cu nevinovăție.

— Nu. N-am îndrăznit. Asta e cel mai tâmpit…

Râs de zile mari.

— Știu. Sunt timid, e stupid…

— Cum o cheamă?

— Eva.

— De ce naționalitate e?

— Nu știu. Mi-a spus parcă, dar n-am priceput…

— Înțeleg… Și ăăă… Simți că ai vreo șansă la ea?

— E greu de spus… Dar mi-a arătat poze cu mama ei…

Era prea mult.

Ne tăvăleam prin iarbă de râs, în timp ce Don Juanul nostru își rata ricoșeurile.

— Oh… am implorat-o, mi-o dai mie pe asta?

Lola a smuls o filă din carnetul ei de schițe și mi-a întins-o ridicând ochii spre cer.

Ea, ea știuse să vadă marea noblețe a bravului meu câine întins la soare. Singurul mascul, dacă stau să mă gândesc, care a alergat după mine cu atâta stăruință…

Desenul următor înfățișa o vedere foarte frumoasă a castelului.

— Din grădina englezească… preciză Vincent.

— Ar trebui să i-l trimitem bătrânului și să-i scriem un cuvințel, propuse sora Lola.

(Bătrânul nostru nu avea telefon mobil.) (Nota bene, nici telefon fix nu avusese vreodată…)

Ca toate celelalte și dintotdeauna, era o idee bună și, ca-ntotdeauna și pentru eternitate, ne-am aranjat sub panașul alb al surorii noastre mai mari.

Ai fi zis că stăteam în fundul unui autocar la sfârșitul unei tabere de vară. Foaia și stiloul trecură din mână-n mână. Și odată cu ele – gândurile, salutările, dovezile de tandrețe, glumele, inimioarele și sărutările.

Buba – dar asta nu era vina bătrânului nostru, ci a evenimentelor din mai ’68, – e că nu știam exact unde să-i trimitem scrisoarea.

— Cred că e pe un șantier naval din Brighton…

— Nici gând, glumi Vincent, e prea frig acolo! Babacul are deja reumatism! E la Valence împreună cu Richard Lodge.

— Ești sigur? m-am mirat eu. Ultima oară când l-am văzut pleca la Marseille…

— …

— Bun, a hotărât Lola, între timp o păstrez în geanta mea și primul care are o pistă transmite informația.

Tăcere.

Dar Vincent zdrăngăni câteva acorduri ca să n-o auzim.

Într-o geantă…

Toate acele sărutări pe care ni le înăbușeam încă. Toate acele inimi închise laolaltă cu cheile și carnetele de cecuri.

Sub cărămizi, absolut nimic.

Din fericire aveam câinele meu! Era plin de purici și își lingea sârguincios biluțele.

— De ce zâmbești, Garance? mă iscodi Simon ca să acopere blues-ul.

— Fără motiv. Am doar prea mult noroc…

Sora mea și-a scos din nou culorile, băieții s-au scăldat, iar eu l-am privit pe dragul meu prieten, care își revenea pe măsură ce îi dădeam bucăți de pâine cu afumătură.

Scuipa afară pâinea, ticălosul!

— Ce nume o să-i pui?

— Nu știu.

Lola a dat semnalul de plecare. Nu voia să întârzie din cauza preluării copiilor și o simțeam deja încordată. De fapt, mai mult decât încordată – neliniștită, fragilă, zâmbind strâmb.

Vincent mi-a înapoiat iPod-ul pe care mi-l confiscase de luni de zile:

— Uite, ți-am promis de-atâta timp compila…

— O, mersi! Ai pus tot ce-mi place?

— Nu. Nu tot, bineînțeles. Dar o să vezi, e destul de…

Ne-am îmbrățișat, făcând glume răutăcioase idioate ca s-o scurtăm, apoi ne-am dus să ne urcăm în mașină. Simon a trecut peste șanțurile de apărare înainte să încetinească. M-am aplecat pe geam, strigând:

— Hei! Inimă Drăguță!

— Ce e?

— Am și eu un cadou pentru tine!

— Care?

— Eva.

— Ce e cu Eva?

— Sosește mâine cu autocarul de Tours.

Alerga spre noi.

— Cum? Ce sunt tâmpeniile astea…?

— Nu sunt tâmpenii. Am sunat-o mai devreme, în timp ce te scăldai.

— Mincinoaselor… (Era alb ca varul.) Mai întâi, de unde ați avut numărul ei?

— Ne-am uitat în agenda telefonului tău…

— Nu-i adevărat.

— Ai dreptate. Nu-i adevărat. Dar du-te totuși până la stația de autobuz, pentru orice eventualitate.

Era roșu ca macul.

— Ce i-ați îndrugat?

— Că locuiești într-un castel, că i-ai compus un solo magnific și că trebuie să-l audă, fiindcă îl cânți într-o capelă și că asta e super *romantitchno*…

— Cum?

— E în sârbo-croată.

— Nu vă cred.

— Cu atât mai rău pentru tine. Nono se va ocupa de asta…

— E adevărat, Simon?

— Nu știu nimic, dar cunoscându-le pe harpiile astea două, totul e posibil…

Era trandafiriu.

— Serios? Sosește poimâine?

Simon redemarase.

— Cu autobuzul de optsprezece treizeci! a precizat Lola.

— În fața la Pidoule! am urlat peste umărul ei.

Când a dispărut complet din oglinda retrovizoare, Simon a zis:

— Garance?

— Ce e?

— Pidource.

— A, da, pardon. Uite, e celălalt obsedat… Calcă-l!

Așteptam să ieșim pe autostradă ca să ascultăm cadoul lui Vincent.

Lola s-a hotărât în sfârșit să-l întrebe pe Simon dacă era fericit.

— Mă întrebi asta din cauza lui Carine?

— Oarecum…

— Știți… E mult mai drăguță acasă… Când sunteți voi de față devine nesuferită. Cred că e geloasă… Îi e frică de voi. Își închipuie că vă iubesc mai mult decât pe ea și… și apoi, voi reprezentați tot ceea ce ea nu e. Latura voastră nebunatică o derutează. Latura voastră de domnișoare din Rochefort… Cred că e complexată. Are impresia că pentru voi viața e ca o curte mare de recreație și că sunteți încă liceenele acelea foarte populare care își băteau joc de ea fiindcă era prima din clasă. Fetele acelea frumoase, nedespărțite, nostime și admirate în secret.

— Dacă ar ști… zise Lola rezemându-se de geam.

— Tocmai, că nu știe. Alături de voi se simte complet depășită. Adevărat, uneori e nesuferită, dar sunt fericit că o am… Ea mă impulsionează, ea mă împinge de la spate, ea mă obligă să merg mai departe. Fără ea aș fi încă la curbele și ecuațiile mele, asta-i sigur. Fără ea aș sta încă într-o cămăruță la mansardă, buchisind mecanica cuantică.

A tăcut.

— Și apoi, mi-a făcut totuși două cadouri frumoase…

De îndată ce am trecut de ghereta unde se plătea taxa de autostradă, am băgat muzichia în radioul mașinii.

Deci, micuțul meu… Ce ne-ai pregătit aici?

Zâmbete încrezătoare.

Simon a tras de centură ca să le facă loc muzicienilor, iar Lola a coborât spătarul scaunului și eu am profitat ca să mă sprijin de umărul ei.

Marvin îmbrăcat în maestru de manej: *Here my Dear… This album is dedicated to you…* O versiune dezlănțuită din *Pata Pata* de Miriam Makeba ca să ne dezmorțim încheieturile, *Hungry Heart* a lui The Boss, pentru că de cincisprezece ani ne făcea să ne mișcăm popourile, și mai departe pe listă, *The River,* ca să ne hrănim inimile înfometate. *Beat It* a răposatului Bambi, cu toată viteza, ca să facă slalom printre benzile albe, *Friday I'm in Love* de la The Cure ca să – scuze, dau mai încet – salutăm acest weekend splendid, *Common People* cântați de Pulp, care ne învățaseră mai multă engleză decât toți profii noștri la un loc. Boby Lapointe tânguindu-se: *ești mai frumoasă ca niciodată… dar fără inimă. Vai, aceasta nu mai are căldura adorată…* Mama peștilor și cea a lui Eddy Mitchell: *mamă, tocmai am*

împlinit paisprezece ani… Îți promit că am să câștig o grămadă de bani… O versiune sublimă din *I Will Survive* interpretată de Musica Nuda și o alta, țăcănită de tot, din *My Funny Valentine* de Angela McCluskey. De aceeași, un *Don't Explain* care l-ar face să dea apă la șoareci și pe cel mai fustangiu donjuan… Cristophe în jiletca lui de satin, *ce dulce era viața…* Vioara lui Yo-Yo Ma pentru Ennio Morricone și iezuiții lui, Voulzy care o șterge la Grimaud, Dylan care le repetă până la extaz *I want you* la două surori aproape virgine. *Zaza, duhnești, dar totuși te iubesc…* și eu, ce n-aș da să pot sări pe genunchii lui Thomas Fersen… și în valiza lui, de asemenea… *Să mergem încotro ne poartă soarta, Germaine, să mergem după bunul nostru plac… Love me or leave me,* imploră Nina Simone în timp ce o surprind pe Lola mea scărpinându-și nasul… Ttt tt… Lui Vincent nu-i place s-o vadă pe soră-sa tristă și agită flautele lui Goldman ca s-o remonteze… *Asta face iubirea și nu putem să ne împotrivim…* Montând în amintirea lui Paulette și Bashung în amintirea lui Bashung… *Din oră în oră apicultorul moare… La Mariée* de Patachou și *Le Petit Bal Perdu* al falsului ingenuu, Björk care urlă că e foarte liniște, *Nisi Dominus* de Vivaldi ca să-i facă plăcere lui Camille și melodia lui Neil Hannon care îi plăcea atât de mult lui Mathilde. Kathleen Ferrier pentru Mahler, Glenn Gould pentru Bach și Rostro pentru pace. Cântecul dulce al lui Henri Salvador, chiar acela pe care ni-l cânta mama și pe care îl ascultam sugându-ne degetele mari și adormind. Dalida, *împlinise de culând optsplezezece ani, era flumooos ca un copiiil…* Soundtrack-ul din *Pas sur la bouche,* filmul care mi-a salvat viața într-un moment când îmi era lehamite de ea. O mică pagină meteo, cu ploaia peste Nantes a Barbarei, Luis Mariano își psalmodiază soarele lui din Mexico, Peyeng Threadgill repetă *Close to me* și îmi spun că tocmai asta e, dragii mei… Eleganța lui Cole Porter sublimată de Ella Fitzgerald și Cindy Lauper pentru contrast. O, *daddy,* fetele *just*

wanna have fun! urlu zgâlțâindu-mi câinele ca pe un pompon de majoretă, în timp ce toți puricii din blana lui dansează macarena.

Și încă multe altele… grămezi de megabiți de fericire.

Ocheade, amintiri, slow-uri ratate în amintirea serilor stricate, *miuzic uăz mai fărst love* (doar pentru cunoscători), muzică klezmer, Motown, de cabaret, gregoriană, o fanfară sau niște orgi mari și dintr-odată, pe când mașina trăgea la măsea și pompa o lua razna, Ferré și Aragón care se miră: *Așa trăiesc oamenii?*

Cu cât se perindau mai multe titluri, cu atât îmi era mai greu să-mi rețin lacrimile. Bun, de acord, recunosc, eram obosită, dar simțeam un nod care creștea, creștea neîncetat în gâtul meu.

Toate astea – prea multe emoții dintr-odată. Simon al meu, Lola mea, Vincent al meu, Amhalucinații al meu pe genunchi și toate melodiile astea care mă ajutau să trăiesc de atâta timp…

Trebuia să-mi suflu nasul.

Când mașinăria a amuțit, am crezut că o să fie mai bine, dar ticălosul ăla de Vincent s-a apucat să vorbească în difuzoare: „Iată. S-a terminat, Rance, draga mea. Bun, sper că n-am uitat nimic… Stai, ba da, un ultim cântecel pentru drum…”

Era *Hallelujah* de Leonard Cohen în interpretarea lui Jeff Buckley.

La primele acorduri de chitară mi-am mușcat buzele și mi-am pironit ochii în tavan ca să-mi înghit lacrimile.

Simon a mișcat oglinda retrovizoare ca să mă prindă la înghesuială:

— Ce e? Te-ai întristat?

— Nu, i-am răspuns fisurându-mă prin toate părțile, sunt sup… super fericită.

Am străbătut restul drumului fără să schimbăm un cuvânt. Trebuia să derulăm filmul și să ne gândim la viitor.

Sfârșitul recreației. Clopoțelul avea să sune dintr-o clipă în alta. În rând doi câte doi.

Liniște, vă rog.

Liniște, am zis!

Am lăsat-o pe Lola la stația Porte d'Orléans și apoi Simon m-a condus până în fața blocului.

Tocmai când voia să plece, am pus mâna pe brațul lui:

— Așteaptă, vin în două minute…

Am alergat la domnul Rachid.

— Ține, am zis întinzându-i o pungă cu orez, nu uita totuși de comisioane…

A zâmbit.

A ținut multă vreme brațul ridicat și, când a dispărut după colțul străzii, m-am întors la băcanul meu preferat ca să cumpăr niște crochete și o cutie de Canigou[22].

— Garance, ti privin, daci potaia ta și pișî înc-o datî pi vinețiii meii, ț-o jumulesc!

BIBLIOTECA POLIROM

PROZĂ XXI

„În 2001, când abia terminasem *O iubeam*, France Loisirs mi-a comandat un text – un cadou pentru clienţii lor fideli... Am scris atunci povestea acestei escapade în natură: o zi veselă, tandră, zgomotoasă a unor fraţi care îşi iau astfel adio de la vremurile minunate ale copilăriei. De atunci, la fiecare întâlnire cu cititorii am fost întrebată când anume se va reedita această carte. A trecut timpul, promisiunile pe care le făcusem s-au pierdut şi ele, dar iată că într-o zi am împrumutat exemplarul unei vecine, am recitit povestea aceea de demult şi m-am amuzat teribil. Uitasem de toate năzdrăvăniile pomenite acolo, uitasem totul. Am rescris aşadar textul, aşa cum ai restaura un tablou: am reconstituit cadrul, am conturat personajele, am împrospătat culorile, am reînviat jocurile de umbre şi lumini."

Anna Gavalda

„O carte veselă şi impertinentă, debordând de bucuria de a trăi, care prelungeşte ecourile copilăriei şi evocă irezistibilul gust al libertăţii."

Marie Claire

Pe copertă: Yoshiro Tachibana, *Podul roşu* (detaliu), 2010

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-1721-0

www.polirom.ro

{1} Mic oraș de la periferia Parisului, renumit pentru spitalul în care sunt îngrijite persoanele grav accidentate, în special motocicliștii.

{2} *Contribution sociale généralisé* (contribuția socială generalizată) – impozit francez instituit pe 16 noiembrie 1990, care contribuie la finanțarea asigurărilor sociale.

{3} Referire la sectorul parafarmaceutic, ce cuprinde produse de îngrijire a corpului fără proprietăți terapeutice.

{4} Ansamblu de bulevarde care poartă numele mareșalilor Franței și care înconjoară Parisul, marcând limitele orașului.

{5} Unul dintre cele mai mari site-uri europene de întâlniri online, înființat în 2001 de Marc Simoncini și cotat la bursă din 2005.

{6} Abreviere pentru *Departement d'outre-mer - Territoire d'outre-mer* (Departament de peste mări - Teritoriu de peste mări), denumire generică a teritoriilor aflate sub suveranitate franceză situate în afara Franței.

{7} Parc tematic din Dolancourt, fondat în 1987 de către frații Patrice și Philippe Gelis.

{8} A... și nu cumva să te amăgești singură, Francesca... (în engl., în orig.)

{9} În traducere, *Călătorii vântului* - serie de benzi desenate de inspirație istorică ilustrată de François Bourgeon.

{10} Lucrare publicată în 1978 a sociologului francez Robert Linhart (n. 1943).

{11} Medicament recomandat persoanelor hipertensive.

{12} Serie de benzi desenate creată în 1969 de desenatorul belgian Roger Leloup.

{13} Marc Sautet (1947-1998) - scriitor, traducător și filosof francez, inventatorul cafenelelor filosofice.

{14} Varietate de ovăz folosită în Polonia pentru a aroma anumite votci.

{15} Film de Gérard Pirès lansat în 1971 și adaptat după romanul omonim al scriitorului american Charles Williams.

{16} Aluzie la *Les Grosses Têtes* - emisiune franțuzească televizată, în care li se pun întrebări unor invitați aleși pentru simțul umorului și pentru replicile lor prompte.

{17} Cel mai cunoscut anuar francez, publicat începând din 1903.

{18} Bandă de hoți care a operat în Vestul Sălbatic între anii 1890 și 1892 și care a inspirat numeroase povești, cea mai cunoscută lumii francofone fiind banda desenată *Lucky Luke* a

desenatorului belgian Morris.

{19} Fundație înființată în 1995 de Jean-Pierre Hutin, care militează pentru combaterea tuturor formelor de suferință animală.

{20} Société Protectrice des Animaux - societate franceză pentru protecția animalelor.

{21} Poreclă dată Parisului în limbaj familiar.

{22} Marcă de mâncare pentru câini.

BIBLIOTECA POLIROM

Anna Gavalda

Darul unei zile

POLIROM